

BOGOLJUB

Koledar Apostolstva molitve za avgust 1931.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Posvečevanje nedelje.

Misijski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Misijski bratje in katehisti.

Mesečni zavetnik: Srce Marijino (19.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.		
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.	
1	Sobota	Vezi sv. Petra	Bramba pravic sv. Cerkve	Tunice	Mozirje
2	Nedelja	10. pob. Porcij.	Posvetitev družin S. J.	Ribnica	"
3	Poned.	Najd. sv. Štefana	Zadeve naših škofov	Ljublj. Marij.	Bočna
4	Torek	Dom'nik sp.	Duhovni in redovni poklici	Št. Ožbalt	Nova Štifta
5	Sreda	M. D. Snežna	Procvit Marijinih družb	Gora p. Sodr.	Sv. Martin
6	Četrtek	Gosp. sprem.	Pogostno sv. obhajilo	Predoslie	Mozirje
7	Petek	Kajetan sp.	Apostolstvo mož in fantov	Št. Jakob ob S.	Nazarje
8	Sobota	Cirjak in tov. m.	Odprava preklinjevanja	Polica	"
9	Nedelja	11. pob. Ivan Vian.	Delo Katoliške akcije	Gotenica	Luče
10	Poned.	Lavrencij m.	Dijaki na počitnicah	Raka	Pluj
11	Torek	Suzana d. m.	Čistost mladine	Janče	"
12	Sreda	Klara d.	Naša dekleta v tužini	Gozd	" hiralnica
13	Četrtek	Hipolit m.	Proglasitev Slomska za blaženega	Dobovec	Sv. Ožbalt kap.
14	Petek	† Evzebij sp.	Proglasitev Barage za blaženega	Mekinjše	Sv. Pet. in Pav.
15	Sobota	Vnebovz. D. M.	Zaupenje v Marijo	D. M. v Polju	"
16	Nedelja	12. pob. Joahim	Verske organizacije	Dolenja vas	Sv. Urban
17	Poned.	Hijacint sp.	Dostojnost v kopališčih	Ribno	Hajdina
18	Torek	Helena mati Konst.	Obisk nedeljske sv. maše	St. Lovrenc	Vurberg
19	Sreda	Srce Marijino	Marijini vrtci	Čerklje	Sv. Andraž Sl. g.
20	Četrtek	Bernard op. c. uč.	Poglobitev verskega življenja	Žalna	Sv. Lovrenc "
21	Petek	Frančiška Šant.	Smisel za duhovno življenje	Šenturška g.	Sv. Marko "
22	Sobota	Timotej m.	Da ne bi skrunili nedelje	Trebnje	Murelinci hir.
23	Nedelja	13. pob. Filip B.	Smisel za dobrodelnost	Koprivnik Koč.	Sv. Marieta
24	Poned.	Jernej sp.	Apostoli Katoliške akcije	Št. Jernej	Polenšak
25	Torek	Ludovik kr.	Brezposelni in siromaki	Goriče	Rogatec
26	Sreda	Cefirin p.	Priporočene zadeve	Zg. Tuhinj	"
27	Četrtek	Jožef Kalas. sp.	Duhovne vaje	Dole	Sv. Križ Slat.
28	Petek	Avguštin š. c. uč.	Katoliški znanstveniki	Struge	"
29	Sobota	Obgl. Jan. Krst.	Neustrašenost naših mož	Stopiče	Sv. Ema
30	Nedelja	14. pob. Roza Lim.	Sramežljivost v obleki	Brdo	Sv. Peter
31	Poned.	Rajmund sp.	Ta mesec umrli	Višnja gora	Kostrivnica

PROŠNJE.

V spomin pri sv. maši, prav posebno pa s. Mariji Celini se priporoča E. B. za uslišanje v več težkih zadevah. — Neka mati priporoča sina presv. Srcu J. in M., sv. Antonu P. in dušam v v., da bi se iznebil slabe družbe, in da bi bil mir v družini. — Bolna mati se prip. Ž. M. b. in dušam v v. za zdravje in milost potrpežljivosti. — Neka oseba se prip. Sv. Duhu za razsvetljenje in za srečen izid pravde. — Družina Anton (Glince) se priporoča prebl. Devici Mariji za primerno, dobro, stalno službo. — V molitev se priporoča za srečni mir in spreobrnjenje Jožef Tomšič.

ZAHVALE.

A. K. se iskreno zahv. Materi B., presv. Srcu J. in † škofu Slomšku za večkratno uslišanje. M. M. v Z. se zahvaljuje † papežu Piju X. za hitro ozdravljenje po opravljeni 9 dnevni. — A. T. iz Kamnika se najsrčno zahv. Majniški Kraljici za uslišano pomoč v hudi stiski. — G. M. P. se zahvaljuje za prejeto milost po priprošnji presv. Srca J., M. B., sv. Male Cvetke in Don Boska. Izpolnjuje svojo obljubo in daruje 100 Din za salez. zavod na Rakovniku.

Misijsko delovanje »Karmeličanek bož. Srca Jezusovega«.

V duhu sv. Terezije iz Avile in sv. Terezije Deteta Jezusa, zaščitnice vseh misijonov, delujejo zlasti »Karmeličanke božjega Srca Jezusovega« kot nova in od sv. stolice priznana veja starega in častitljivega karmeličanskega reda.

Leta 1917 so ustanovile po želji zagrebškega nadškofa dr. A. Bauer-a prvo hišo v Zagrebu, pa so se leta 1919 preselile v Leskovec pri Zagrebu; l. 1925 so pa tudi v Zagrebu uredile malo naselbino, poleg nje pridavajo novo, veliko hišo.

Ta najmlajša veja karmeličanskega reda obstoji šele 40 let, pa se je že razširila v starem in novem svetu.

Sestre žive po klavzuri ločene od sveta v svojih samostanih in goje tiho premišljevalno

Nadaljevanje na 3 strani ovitka.)

AVGUST

XXIX. LETNIK

1931

„Dvigaš se v nebo“

Za dan 15. avgusta.

*Z dušo in s telesom
bližaš se nebesom,
Mati zlata!
Zarudeva zarje zor,
poje angelov Ti zbor,
rajska je ovenčal vrata.
Družba svetih žen in mož
nosi Ti dehtečih rož,
in nedolžnost Ti prinaša
belih lilij kras.
Jok je onemel, — oglaš
rádosti se glas.
Vsa nebesa so, Marija,
zdaj ob Tebi blažena,
a peklenska sila zvija
ljuta se poražena.*

*Mi Ti pojemo zemljani,
prej v breznadnost zakopani.
Ti naš up si lep, sladak.
Šla v nebesa si pred nami,
da kraljuješ nad zvezdami,
smrti zmagala si mrak.
Vemo: enkrat tudi mi
sile zmagamo noči.
Jutro nam zasveti jasno,
s trombo prebudi nas glasno
engel božji sam.
Vstanemo iz grobnih jam,
k Tebi pohitimo,
Mati, vsi tedaj,
da se veselimo
s Tabo vekomaj!*

Franjo Neubauer.

O adventistih

Gospod je nas ustvaril zase in naše srce ni mirno, dokler ne počiva v Njem. Že na tem svetu se hoče naše srce odpočiti v Bogu. Zato ga ni bilo naroda pod solncem božjim, ki bi ne imel vere. Vsa verstva, tudi še tako zmotna, so pa izraz onega silnega krika po Bogu, ki vpije iz globine sleherne človeške duše.

Pa tudi to vemo, kar je sv. Pavel zapisal: »Drugega temelja nihče ne more položiti razen tega, ki je položen, in ta je Jezus Kristus.« Kristus nam je pokazal pot, sam je šel pred nami po njej, dal nam je tudi pomoč — milost za na to težko pot. Vse človeško modrovanje, protivno Kristusu, je zmeta in vir nesreče. Kristus živi skrivnostno v svoji Cerkvi, ki je njegovo skrivnostno telo. Po edini svoji Cerkvi nam govori in milosti deli.

Kako smo srečni v katoliški veri in Cerkvi! Svoje sreče se še bolj zavemo, ako gledamo posamezne ljudi ali pa njih skupine, ki bi se rade dokopale do Boga in

njegovega nauka, pa se dajo hkrati voditi zmotnemu človeškemu modrovanju in uganjanju; sredi pota so zašli, ne da bi dosegli cilj.

Ena izmed takih skupin, ki hoče iti za Kristusom, pa ne za vodnico Cerkvijo, in zato meša božjo resnico v človeško zmoto, so tudi adventisti, ki pošiljajo zadnje čase svoje ljudi tudi med nas. Kje so se začeli, kako so organizirani in kaj učijo?

Adventisti so ameriškega izvora. Njih početnik je bil farmar (posestnik kmetije) Viljem Miller, rojen l. 1782. v ameriški državi Massachusetts (izg. Mesečúsets) od krivoverskih staršev. Bil je zelo nadarjen in vedoželjen, a zaradi uboštva ni mogel v višje šole. Pač pa je doma bral vse povprek in je ob protikrščanskem berivu izgubil še one drobce Kristusovega nauka, katere mu je bila dala domača hiša. Postal je vojak, pozneje si je pa kupil farmo

(kmetijo). V božji naravi, v vednem stiku z božjim snovanjem in delovanjem, je po dolgih letih zopet zahrepenel po Bogu. Začel je prebirati sveto pismo. Zlasti so pa vzbujali njegovo pozornost oni odstavki, ki govorijo o koncu sveta in o Kristusovem drugem prihodu na zemljo. Iz znamenj, katera je Jezus napovedal, da se bodo zgodila pred koncem sveta, je Miller domneval, da se bliža konec sveta. Iz Danielovih besed 8. 13 o novem templju, ki ga bodo Judje po vrnitvi iz sužnosti zopet pozidali, je Miller samovoljno in napačno računal celo leto in pa dan, kdaj ima Jezus zopet priti. In sicer je izračunal, da bo to 21. marca l. 1843. ali pa 1844. Gospod bo zopet prišel; obudil bo pravične in 1000 let kraljeval z njimi v veselju na zemlji; nato bo obudil tudi hudobne in jih po vesoljni sodbi uničil z žveplom in drugimi kaznimi (pekla po njegovem ne bo); izveličani bodo pa uživali večno veselje na zemlji. Miller je torej po večini le obnovil zmote prejšnjih stoletij o štirih poslednjih rečeh.

Pridobil si je več pristašev in hrepeneče so čakali 21. marca l. 1843., da Gospod zopet pride v nebeški slavi. Pa ga ni bilo. Tudi naslednje leto ga na isti dan ni bilo. Zoper Millerja so vstali očitki varanja. On pa ni odnehal, marveč je vztrajno trdil, da bo Kristus kmalu tu. Pridružil se je potem trditvi svojega pristaša Snowa, ki je iz Jezusovih besed, iz prilike o pametnih in nespametnih devicah, da pride ženin šele okrog polnoči, sklepal, da bo Jezus 22. oktobra še istega leta 1844. za gotovo prišel. Adventisti — ime so dobili od latinske besede *adventus*, ki pomeni po naše prihod, ker namreč pričakujejo skorajšnjega Gospodovega prihoda — so se na ta véliki trenutek dobro pripravili. Mnogi so nehali delati, saj bo itak kmalu konec vsega pozemskega; nekateri niti svojih zrelih setev niso hoteli požeti. Mnogi so razdali vse svoje imetje, da bi bili prosti vseh zemskih skrbi; v šatorih so čakali Učenika, da pojdejo z njim. V mestu Bostonu so se tako norčevali iz adventistov, da so se v izložbah videli napis: »Bele obleke za najnižje cene po najnovejši modi za pot v nebesa.« Ali adventisti se niso dali zbežati.

Napočil je napovedani 22. oktober l. 1844. Hiteli so k službam božjim. Peli so adventne pesmi, ki hrepeneče kličejo Odrešenika. Oči so imeli obrnjene kvišku, prav kot naroča Jezus v evangeliju: »Ko se bo pa to začelo goditi, se ozrite kvišku in dvignite glave, zakaj vaše odrešenje se

približuje.« Čakali so glasu tromb, s katerimi bodo angeli oznanili drugi prihod Kristusov.

Pa je tudi ta 22. oktober minil kot vsi drugi dnevi, brez posebnih dogodkov. Adventisti, ki so se bili že čisto vživili v Jezusovo družbo, so bili silno osamljeni in žalostni; mnogi so jokali v svoji zapuščenosti.

Poslej pa še vedno trdno verujejo v bližajoči se Jezusov prihod, četudi nečejo več določati datuma zanj. Po l. 1845. so se začeli organizirati v cerkvene občine, pa so se takoj začeli tudi cepiti v razne ločine. Najštevilnejši so tako zvani »*adventisti sedmega dne*«. Imenujejo se zato tako, ker praznujejo sedmi dan v tednu, to je soboto, ne pa nedelje. Njih ustanovitelja sta Američanka Preston in pa kapitan Bates (izg. Bejts); za razširjanje te struje je pa zlasti skrbela Američanka White (izg. Uajt), bolehná ženska, ki je večkrat imela »prikazni« in so jo kmalu proglasili za svojo »prerokinjo«.

L. 1868. je adventizem prvič nastopil v Evropi. Po Švici ga je širil odpadli poljski katoliški duhovnik Czechowsky. Že 6 let nato so ustanovili misijonsko hišo za srednjo Evropo. Svoje verske nazore širijo po svetopisemskih premišljevanjih, ki so najrajši zgrajena na temni preroški knjigi nove zaveze, na Razodetju sv. Janeza. Njih agitatorji širijo knjige in knjižice in letake, pisane v vseh jezikih, tudi za otroke. Svoje govore imajo včasih kar na ulicah ali v parkih in jih napovedo s plakati. Imajo več tiskarn in književnih založb; knjige in knjižice, ki jih n. pr. širijo pri nas, so tiskane v Novem Sadu. Njih agitacija je včasih močno vsiljiva. Skušajo se širiti tudi z dobrodelnostjo in s skrbstvom za zdravje; gradijo bolnišnice, hiralnice in sanatorije, pa njih bolničarsko osebje opravlja večkrat tudi pridigarški posel.

Za vse to seveda potrebujejo dosti denarja. Dobijo ga pa dovolj, kajti vsak adventist mora dajati deseti del vseh svojih dohodkov adventistovskemu vodstvu. Za mnoge je ta desetina velikanska žrtev.

Kako so pa organizirani?

Njih vrhovna oblast je generalna konferenca v Washingtonu (Uóšingtnu). Tej je podrejenih 8 divizij (evropska, severnoameriška, srednjeameriška, južnoameriška, potem afriška, ena za južno polovico Azije, ena za Avstralijo, ena pa za Daljni Vzhod. Vsaka divizija se deli v več okrožij, okrožje pa v več verskih občin.

Kakšni so še sicer verski nazori adventistov?

Kako si predstavljajo Jezusov prihod in srečno življenje zveličanih ter popolno uničenje hudobnih, smo že omenili.

V presv. Trojico in v Kristusovo božjo naravo verujejo, imajo pa bolj motne pojme. Sv. pismo jim je edino versko vodilo, vsak ga sme po svoje razumevati in razlagati; toda ne priznavajo vseh knjig stare in nove zaveze. Otrok ne krstijo — koliko otročičev torej umrje po njih krivdi brez posvečujoče milosti! — ampak krstijo le odrastle, in sicer s potapljanjem. Duhovstva nove zaveze ne priznavajo; po zgledu protestantov imajo le pridigarje. Njih služba božja ob sobotah sestoji iz molitev, nagovora, petja in zaužitja kruha in vina. Pred tem »obhajilom« si umijejo noge, kot je storil tudi Jezus učencem pred zadnjo večerjo. Zakramentov razen krsta nimajo, bolniško olje jim je le pobožna navada, zakon jim ni nerazdružljiv. Odklanjajo češčenje Bogorodice, prav tako molitve za rajne. Do nas katoličanov so pa vse prej kot prijazni. Papeža imajo za Antikrista —

pač težka žalitev za predstojnika 350 milijonov vernikov! Glavni očitek zoper njega je to, češ da je papeštvo odpravilo praznovanje sobote in vpeljalo praznovanje nedelje. Seveda to ni res, ker so že apostoli izbrali namesto sobote nedeljo, kot nam to izrečno poročajo Apostolska dela. Pri službi božji rabijo le brezalkoholno vino; vzdržijo se namreč alkohola, čaja, kave, tobaka in svinjine.

Sedaj štejejo nekaj nad 300.000 odrastlih članov, ne všteti njih naraščaja.

Adventisti so le ena izmed verskih novih struj, ki so se pojavile in se še vedno javljajo v Ameriki. Protestantizem, kot je bil v prvotni obliki, namreč propada in iz njegovega načela, da sveto pismo vsak po svoje umevaja, klije čimdalje več zmot.

Mi pa vemo, da je resnica le ena in da mora človek ponižno in spoštljivo sprejeti vse božje razodetje. Vemo tudi, da je le Kristusova Cerkev vodnica k zveličanju. »Pasi moja jagnjeta, pasi moje ovce!« je rekel Jezus Petru in njegovim naslednikom, ne pa Viljemu Millerju in razširjevalcem njegovih nazorov. Dr. Fr. Jaklič.

Marijini otroci in sv. Rešnje Telo

Vsi ljubimo Marijo, našo dobro nebeško mater. Saj smo drugače polni slabosti in vemo, da bi nam ljudje marsikaj lahko očitali, a kdor bi dvomil nad našo ljubeznijo do Marije, bi nas v srce žalil. Marijo imamo radi, njeno sladko ime je zapisano v globino naših duš; ob njeni roki hočemo iti skozi življenje, ob njeni roki želimo prestopiti enkrat prag večnosti.

Ali pa kdaj resno premišljujemo, v čem je bistvo prave, resnične ljubezni? Včasih se zdi, kot bi bila naša ljubezen do Marije le bežno čuvstvo. Ljubimo jo v besedi, ljubimo jo v pesmi, korak naš pa le ne gre po njenih stopinjah. Zavedajmo se, da je prava ljubezen v trajni skupnosti misli, besede, želje in dejanja. Vsi, ki se iskreno ljubijo med seboj, so tudi res kakor ena duša in eno srce. Družijo jih ista misel in isto plemenito stremljenje. Kakor eden, tako mislijo in čutijo in delajo vsi.

Ljubezen Marijinega srca mora goreti v srcih vseh, ki hočejo biti popolni Marijini otroci. Marijina ljubezen pa se je osredotočila v Jezusu Kristusu. Za Jezusa je Marija živela, zanj se je vsa žrtvovala, Jezus je bil začetek in konec vsega njenega življenja. In ko je božji Zveličar

zapustil zemljo, je Marija svojo ljubezen posvetila Jezusu v presvetem Rešnjem Telesu. Sveta Evharistija je bila solnce, ki se je v njegovi luči radovala Marijina duša vse dni, dokler ni prišel slavni dan njene vnebovzvetja. Najlepši trenotki Marijinega življenja po Gospodovem vnebohodu so bili v tistih jutranjih urah, ko je prisostvovala nekrvavi daritvi svete maše. Ko je njen varih apostol Janez opravljal presveto daritev nove zaveze in z besedami Jezusovimi spreminjal kruh in vno v sveto Jezusovo telo in kri, je Marija v tihi pobožnosti novič doživljala skrivnost betlehemske noči in veliko žaloigro s Kalvarije. Nikdar ni kak človek tako globoko doumel pomena presvete Evharistije, kot je to doumela Marija, Jezusova prečista mati.

Marija je že dolgo v nebesih. Njena vera se je spremenila v blaženo gledanje; od svojega vnebovzvetja dalje zopet uživa neomejeno pričujočnost svojega božjega Sina. Eno pa je gotovo: Se danes je Marija v najtesnejši zvezi z zakramentom sv. Rešnjega Tlesa. Saj je ta veliki Zakrament nekako nadaljevanje Jezusovega učlovečenja; pri vsem, kar zadeva Jezusovo učlovečenje,

pa je udeležena tudi Marija, ki je Jezusa svetu rodila.

Ko so imeli predlanskim v Avstraliji svečanost mednarodnega evharističnega kongresa, so bili določili kot vodilno misel vsem razpravam: Najsvetejši Zakrament in božja mati Marija. Tako se je pred vsem svetom poudarila ona tesna ljubeča vez, ki družu evharističnega Zveličarja z njegovo brezmadežno Materjo. Češčenje presvete Evharistije in Marijino češčenje gresta drugo z drugim. Saj skoraj ne moremo misliti na Jezusa, da bi se ne spomnili tudi Marije, ki nam je Jezusa dala. Zato je tako pomenljivo, če pri vsaki sv. maši s petjem vključimo tudi Marijino pesem. In če po blagoslovni pesmi še Marijo proslavimo, ali ni v tem izraženo naše verno prepričanje: Kjer je naš dobri Jezus, tam bodi tudi njegova in naša Mati. Kako lepo se kaže ta vzajemnost evharističnega in Marijinega češčenja v majniku, ob Marijinih godovih in praznikih. Kjer so verniki v globoki veri vdani evharističnemu Kralju, tam tudi Marija ne pogrēši ljubezni. Ali, če obrnemo: Kjer so Marijini otroci res vsi goreči za svojo dobro nebeško mater, tam evharistični Jezus ni osamljen in pozabljen. Tam je sveta maša ljudem res najsvetejše, najdražje opravilo, ki se ga morejo na zemlji udeležiti; tam je sveto obhajilo zaželena dušna hrana.

S to mislijo se združi druga, ki bo Marijine otroke še bolj navezala na evharističnega Boga. Ne pozabi: Vse, kar proslavlja Jezusa Kristusa v najsv. Zakramentu, pripravljaja Mariji srčno, materinsko veselje. Veselje in sreča Marijinega srca je tem večja, čim več ljudi sodeluje pri češčenju sv. Reš. Telesa. Vsaka sveta maša, pri kateri prihaja božji in Marijin Sin med nas, je za božjo Mater radostno doživetje. Vsako sveto obhajilo, s katerim prihaja Kristus v pobožno srce, je za Marijo žarek materinske sreče. Med sveto Evharistijo in med Marijo je resnično sto in sto skrivnostnih vezi.

Bratje in sestre v Mariji! Če hočemo biti v polni vsebini besede Marijini otroci, morajo naša srca goreti v velikiljubezni do najsvetejšega Zakramenta; moramo biti zvesti prijatelji svete maše in pogostnega sv. obhajila.

Saj je to tista misel, ki jo zopet in zopet ponavljamo, da bo temu ali onemu že odveč; toda vredna je, da se vedno iznova povračamo k njej. Brez svete maše

in večkratnega svetega obhajila bo vsa naša ljubezen do Marije nepopolna, nepopolno bo tudi naše delo. Gospodov oltar in obhajilna miza sta tista sveta okraja, kjer vzhaja vsako jutro solnce našega duhovnega življenja. Tam je studenec, kjer bodo naše duše pile apostolsko ljubezen, da bomo mogli izpolniti velike naloge, ki jih nalaga sveti oče Pij XI. Marijinim otrokom v Katoliški akciji. K oltarjem brezmadežne daritve božjega Jagnjeta, k mizi Jagnjetove svete večerje vabi in kliče Marija svoje sinove in hčere. Kdo bi ne poslušal njenega ljubečega glasu! Saj zdaj vemo: Največja Marijina čast in najvišja Marijina sreča je, če molimo, hvalimo in ljubimo Jezusa, Marijinega Sina v najsvetejšem Zakramentu.

Kako goreče ljubijo najsvetejši Zakrament novospreobrnjeni pogani v misijonskih pokrajinah! Takole poroča apostolski prefekt iz afriškega Konga: »Gorečnost naših vernikov do presvete Evharistije je čudovita. Čeprav so ves teden v trdem delu, jih vendar v nedeljo ne zdrži doma. Srce jih žene k Jezusu, k njegovemu oltarju, k njegovi mizi, k njegovemu tabernaklju. Po 30 do 40 kilometrov daleč prihajajo. Mnogi delajo v soboto do 5. ure popoldne. Celo noč potujejo po težkih, nevarnih potih, da pridejo k Jezusu in pri Njem najdejo tolažbo in pomoč svojim trudnim dušam. V nedeljo popoldne se zopet vračajo domov, da so v pondeljek ob pravem času spet na delu. Tako žrtvujejo 70 do 80 kilometrov dolgo pot za eno sveto mašo, za eno sveto obhajilo, za obisk evharističnega Kralja.«

Saj nas mora biti ob toliki ljubezi do Jezusa malo sram. To so resnično dobri Marijini otroci, veselje njenega materinskega srca. Nam je življenje z Jezusom tako na priliko, pa nas često vsaka malenkost odvrne od svetega obhajila, od svete maše, ki bi se je pri malo dobri volji lahko udeležili. Ljubezen do Jezusa in Marije je še premajhna v nas!

Prosimo Marijo, naj nam nakloni vsaj majhen del svoje velike ljubezni do svete Evharistije. Naj nam da, da bomo vsaj nekoliko tako, kot ona, ljubili sveto mašo, sveto obhajilo in Gospodov tabernakelj.

»Marija, naša ljuba Gospa najsvetejšega Zakramenta, naveži nas na evharističnega Jezusa, da bomo vsi tvoji in po tebi vsi Jezusovi vse dni!«

Alojzij Košmerlj.

Mladinska proslava 1500 letnice efeškega vesoljnega zbora

Bratje in sestre Marijine! Postojte malo in berite, kako smo otroci ljubljanskih Marijinih vrtcev, prvoobhajanci in drugi dečki in deklice iz osnovnih šol v Ljubljani slovesno proslavili znamenito obletnico efeškega cerkvenega zbora, na katerem so zbrani katoliški škofje zavrgli krivoverski nauk Nestorijev in vrnili čast Mariji. Razjasnili so nauk sv. Cerkve, da je Jezus pravi Bog in pravi človek, da sta božja in človeška narava združeni v eni osebi, da je zato Marija, mati Jezusova, »mati božja«.

Vedite vsi, da ljubljanski otroci ljubimo Marijo. Morda smo v kakih stvareh bolj poradni in bolj površni, kot otroci na deželi; toda Marijo imamo radi z vsem srcem. Veliko je Marijinih vrtcev v Ljubljani. V enih se zbirajo dečki, v drugih deklice. Teden za tednom prihajamo k svoji nebeški materi Mariji, poslušamo lepe besede, ki nam jih gospod voditelj govori in pojemo in molimo na čast preljubi nebeški Gospej, da nas je — kljub našim slabostim — vendar dostikrat vesela.

V šoli smo pri krščanskem nauku slišali, kako je pred dolgimi stoletji neki škof Nestorij razžalil Marijo, ko je učil, da ni prava božja mati. Hudi smo bili nanj. Kako je le mogel tako grdo govoriti. Kar zveselili smo se, ko smo tudi slišali, da so ga drugi škofje na cerkvenem zboru v mestu Efezu obsodili in izobčili. Saj drugega ni zaslužil. Zveselili smo se še bolj ob sporočilu, da naj bi 1500 letnico tega zbora ljubljanski otroci skupno in slovesno obhajali. Saj je tako lepo, če nas pride veliko skupaj in skupno molimo in pojemo. Ob otroškem misijonu smo skupaj peli in molili in je bilo še velikim ljudem prav všeč. Gotovo bo tudi Marija zelo vesela, ko ji bomo iz dna srca povedali in zapeli: Ti si Jezusova in naša mati — mi smo vsi Jezusovi in Tvoji.

Prišla je zaželena Alojzijeva nedelja. Zjutraj nas je šlo zelo veliko k sv. obhajilu. Saj vemo, da Marijo najbolj počastimo in najbolj razveselimo, če Jezusa pobožno prejmemo v svoja srca. Popoldne ob treh pa smo začeli prihajati v stolno cerkev, v kateri ob velikih praznikih gospod škof mašujejo. Ne veste, kako je bilo lepo! Prihajali smo dečki in deklice iz vseh ljubljanskih osnovnih šol. Z nami so prišli gospodje katehetje, prišle so častite sestre, gg. učiteljice, prišli so deloma tudi starši in mnogo druge mladine. Stolna cerkev je velika, pa smo jo precej napolnili. In kako

se nam je dobro zdelo. V klopeh smo takrat sedeli sami otroci, vse je bilo za nas prihranjeno; kar čutili smo, da je to naša otroška nedelja. Ko bodo drugi čitali, kako je bilo lepo, jim bo gotovo žal, da so se razkropili s starši na druge strani. Drugo leto bodo lahko popravili.

Proslava se je začela ob pol štirih. Na koku so orgle zabučale, otroci pa smo kakor iz enega grla zapeli: »Marija, Mati ljubljena, češčena bodi Ti!« Tudi gg. katehetje, gg. učiteljice in drugi so peli z nami, a naši glasovi so vse druge premagali.

Po pesmi je bila pridiga za nas. To smo poslušali! Pa nam je gospod pridigar, ki je imel pozneje pri litanijah škofovsko kapo, tudi res lepo govoril. Vsi nas hočejo imeti zase: starši, domovina, Jezus, sveta katoliška Cerkev in posebno tudi hudobni duh. Starše bomo vedno ljubili in ubogali; domovini hočemo posvetiti vse svoje moči in tudi branili jo bomo, če jo napade sovražnik. Najbolj pa smo Jezusovi. On je naš Bog, ki nas je ustvaril in nas je odrešil. Mi smo njegova lastnina, Jezus je pa naš Gospod. Sveta Cerkev nas hoče za Jezusa. Sveta Cerkev pa je tam, kjer so papež, škofje in duhovniki. Tam bomo tudi mi. Kjer pa duhovnikov ni, tudi mi nočemo biti. Nikoli nočemo držati z onimi, ki sovražijo papeža, škofo in duhovnike, kajti taki ne ljubijo Jezusa, in nas hočejo prodati satanu. Mi smo Marijini otroci. Marija nas vodi pa k Jezusu. Tako lepo je končal gospod, ki je bil na prižnici; mi pa smo v srcu z njim obljubili: »Jezus, Tebi živimo; Jezus, Tebi umrjemo; Jezus, Tvoji smo živi in mrtvi!«

Po pridigi smo zapeli pesem na čast sv. Alojziju. Ta dan je imel svoj god, pa smo ga prosili: »O poglej, Alojzij mili, iz nebes višav na nas!«

Nato je gospod, ki je nam pridigal, prenesel Jezusa v spremstvu mnogo gospodov na veliki oltar. Vse lučke so zagorele. Mi smo pa zapeli: »Usmiljeni Jezus...« Potem so gospodje pri oltarju peli litanije Matere božje. To smo junaško odpevali: »Prosi za nas, prosi za nas!« Za vsako tretjo prošnjo smo pa dodali znane popevčice: »O Marija, ti cvetica!« — »Marija, k Tebi uboge reve.« — »O ti Kraljica angelska!«... Kar prehitro nam je minilo. Naša srca so gorela za Jezusa in Marijo. Radi ju imamo, vedno ju bomo radi imeli.

Vem, da sta bila danes vesela, ko sta nas gledala in poslušala. Tudi sveti Alojzij nas je bil vesel. On je najbolj vesel, če gleda otroke, ki ljubijo Jezusa in Marijo. To je prošil za nas. Jezus in Marija pa sta nas blagoslavljal.

Za sklep smo zapeli še eno Marijino pesem: »O Marija, naša ljuba Mati.« Potem pa smo se razšli. K viharju se je pripravljalo,

pa je dobri Jezus zadržal vetrove, da smo srečno prišli domov.

Lepa je bila naša nedelja. Vsako leto jo hočemo imeti. Drugo leto nas bo še več. Vsi ljubljanski otroci se bomo zbrali pri Jezusu in pri Mariji, da bomo pridni in nedolžni.

O Marija, vodi nas po nedolžni poti,
in ob smrti pridi nam z Jezusom naproti.

Eden izmed najmlajših Marijinih otrok.

Mati božja

(Nadaljevanje razprave »Roža skrivnostna«.)

Marija za Jezusovega javnega delovanja.

Proti koncu l. 25. po našem štetju se je pojavil ob Jordanu Janez Krstnik. Začel je oznanjati pokoro, krščevati in napovedovati, da je Mesija blizu. Glas o njem se je kmalu raznesel po vsi deželi; iz mest in vasi so prihajali poslušat njegove govore. Sredi zime, v začetku l. 26. se je napatil k njemu tudi Jezus. Marija je že prej vedela, da je ura slovesa blizu in mu pripravila vse potrebno za pot. Bilo je obema težko ob slovesu, ob ločitvi od tihega, mirnega življenja v Nazareški hišici. Pogumno sta sprejela bridkost ločitve, vedoč da izpolnjujeta voljo nebeškega Očeta in dovršujeta delo za končno odrešenje človeštva. Preden je Jezus krenil na pot, je kot dober sin gotovo poprosil Marijo, naj mu da svoj materinski blagoslov. Lahko si mislimo tudi, da ga je Marija nekoliko pospremila. Kako prazna in samotna se ji je zdela domača hiša, ko se je vrnila domov. Sprejela je to grenko kapljo zapuščenosti vdano v voljo božjo.

Jezus je poiskal ob Jordanu Janeza Krstnika. Veliki spokornik in oznanjevalec pokore ga je predstavil svojim poslušalcem kot Mesija in »Jagnje božje«; nato ga je krstil. Oče nebeški pa je Janezovo pričevanje potrdil. Poslal je nanj svojega Duha in izpovedal: »Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje.« (Mt 3, 17.) Jezus je po krstu prebil 40 dni v puščavi; tam je molil in se postil. Nato se je pa seznanil s prvimi učenci in odšel v drugi polovici februarja l. 26. zopet v Galilejo.

Marija, ki je gotovo že zelo hrepenela po svidenju z Jezusom, je bila tiste dni v Kani, majhni vasi, ležeči dobro uro hoda vzhodno od Nazareta, kamor je bila povabljen kot sorodnica na ženitnino nekega vaščana. Povabili so tudi Jezusa in z njim njegove učence. Med temi je bil eden iz Kane doma, namreč Natanael ali Jernej.

(Jan 21, 2.) Marija je morala biti silno vesela, ko se je sešla z Jezusom. Slišala je, da se je njegova mesijanska pot začela z velikimi znamenji ob Jordanu. Videla je okoli Jezusa že vrsto mož, ki so mu nad vse zaupali in verovali v njegovo poslanstvo in moč. Na svatbi je pomagala pri postrežbi in kmalu opazila usodno zadrego, ki je grozila gostiteljem. Bržkone ženin ni pričakoval, da ga bo počastil Jezus in njegovi učenci. Tako se je zgodilo, da je poslo vino, preden se je svatba končala. Marija se je zatrdno zanesla, da Jezus njene prošnje ne bo odbil. Prišepnila mu je torej neopaženo: »Vina nimajo.« Jezus je odvrnil: »Kaj je to meni in tebi, žena? Moja ura še ni prišla.« Jezus je hotel s temi besedami namigniti Mariji, da mora v izvrševanju mesijanskega poklica poslušati samo božjo voljo, da je torej samo od božje volje odvisno, kdaj nastopi kot Mesija s svojim prvim čudežem. Marija je razumela Jezusove besede, ki so na videz trde, dasi so morda zvenele v judovski govorici drugače, ugodno, saj je takoj naročila služabnikom, naj store, kar jim Jezus poreče. Čudež spremenjenja vode v vino, ki ga je Jezus tedaj na Marijino prošnjo storil, je silovito učinkoval. Jezusov ugled med ljudmi je rasel; učenci so pa še trdneje verovali vanj. Po končani ženitnini so odšli z njim v Kafarnaum, kamor je šla tudi Marija in sorodniki. Vsi skupaj so ostali nekaj dni tam. Marija je najbrž odslej bivala stalno v Kafarnaumu; tam so bili doma tudi najbolj vneti Jezusovi učenci, tam se je Jezus tolikrat in tako rad mudil.

Iz Kafarnauma je čez nekaj dni odšel Jezus iznova na pot, in sicer v Jeruzalem, kjer je očistil tempelj; potem se je mudil dalje časa v Judeji in se vrnil šele proti koncu l. 26. v Galilejo.

Smatramo, da Marija med Jezusovim oznanjevanjem, zlasti ko je hodil po Galileji, ni bila ves čas na svojem novem domu

v Kafarnaumu, ampak da se je vsaj od časa do časa pridružila onim svetim ženam, ki jih omenja sv. Luka, Mariji Magdaleni, Joani, ženi Herodovega oskrbnika Huza, Suzani in drugim, ki jih je Jezus oprostil hudih duhov in bolezni in ki so hodile za Jezusom, mu stregle in ga podpirale s svojim premoženjem. (Prim. Luk 8, 2—3.) Te žene, ki so vsaj nekatere bile prej na slabem glasu, so imele v Mariji vzor ženske brezmadežnosti in kreposti. Že njena navzočnost je vplivala nanje blažilno in bodrilno.

Sicer pa nas preseneča, da je Marija stopila za časa Jezusovega javnega delovanja tako v ozadje. Lahko bi bila ob Jezusu deležna slavospevov množic, ki so bile navdušene zanj, pa v svoji veliki ponižnosti ni hotela. Želela je biti skrita. Dobro umevajoč svojega Sina, je videla svojo nalogo v tem, da mu služi v zatišju in pusti, da nastopa on sam in svetu pokaže, kako je treba v izvrševanju božje volje iti celo preko najtesnejših srčnih vezi. Tako je nekega dne učil v hiši, ki je bila natrpana poslušalcev. Marija je pravkar prišla v spremstvu Alfejevih sinov, Jezusovih bratrancev, in skromno čakala; da bi mogla do njega. Mogla bi kot mati zahtevati, da jo takoj sprejme. Nekdo jo je zapazil in rekel Jezusu: Glej, tvoja mati stoji zunaj in želi s teboj govoriti. Jezus pa je odgovoril tistemu, ki mu je to pravil: »Kdo je moja mati in kdo so moji bratje?« In stegnil je roko proti svojim učencem ter rekel: »Glejte, moja mati in moji bratje! Kdor namreč spolni voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, on je moj brat in sestra in mati.« (Mt 12, 46—50.) Kdor celo poročilo sv. pisma o tem dogodku pazljivo prebere in premisli, bo našel v njem isto misel, kakor jo je izrazil Jezus že kot 12 letni deček v templju. Marija, sama vzor obzirnosti,

ki jo je pokazala n. pr. na ženitnini v Kani, ni mogla biti do Sina, ki je svetu oznanjal odpoved, manj obzirna kot do drugih. Prav tako ni mogla zahtevati, da Jezus posveča svoj čas in svojo ljubezen njej in zanemarja delo, ki sta zanj oba živela.

Pri neki drugi priliki, ko je Jezus izgnal mutastega hudiča iz obsedenca in so ga farizeji obdolžili, da s poglavarjem hudih duhov izganja duhove, je neka žena iz množice zaklicala: »Blagor telesu, ki te je nosilo in prsim, ki so te dojile!« Na to je Jezus odvrnil: »Da, še bolj blagor tistim, ki božjo besedo poslušajo in jo ohranijo.« (Lk 11, 27—28.) Besede občudovanja so veljale predvsem Jezusu, dasi so se obračale na Marijo. Jezus jih je v polni meri potrdil tudi glede Marije; pristavil je pa, da vera in sveto življenje zasluži še večjo slavo kot telesna vez. In tudi zaradi tega zasluži Odrešenikova Mati, da jo žena blagruje.

Čeprav je ostala Marija ves čas Jezusovega javnega delovanja po Jezusovi želji in lastni volji tiha in skrita, vendar ne smemo misliti, da je ni zanimalo, kako uspeva oznanjevanje evangelija. Prísrčno se je veselila vsake vesti o Jezusovih čudežih, o hvaležnosti ozdravljenih, o navdušenju množic. Z apostoli in dobrimi ženami je poslušala Jezusov nauk, kadar se jim je pridružila. Če so ga pa nekateri (farizeji, saduceji, herodijanci) zaničevali in grdili, je njo najbolj bolelo. Kot soodrešiteljica je morala biti deležna vseh Odrešenikovih boli in zmag. Boli in zmage so se množile, duhovi so se odločali zanj in proti njemu, vsa dežela je govorila o njem. Med drugim je tudi čula, kako je sovraštvo farizejev rastlo. Bolj kot kdorkoli je Marija čutila, da se bliža čas, ko se dopolni Simeonova prerokba o meču bolečin, ki ima prebosti njeno materinsko srce. 2. 2.

Opatija – Marija Rešiteljica

Ob petdesetletnici ustanovitve cistercijskega samostana
v Rajhenburgu ob Savi

Leta 1880 je francoska vlada preganjala redovnike, njih samostane pa pozaprila ali jih obrnila v državne svrhe. Redovnike so prisilili, da so zamenjali redovno obleko s civilno; kdor se pa ni pokoril, so ga izgnali iz države.

Blizu Lyona stoji na močvirnatih »dumb-ski« (Les Dombes) planjavi lep trapistovski samostan. Dne 6. novembra 1880 so bili tudi ondotni menihi pregnani; toda kaj radi so

zahajali nazaj v svoj samostan. Pa sovražniki so bdeli. Vdrugič so trpeče menihe pregnali. V takih žalostnih razmerah menihi seveda niso mogli živeti po svojem pravilu; zato je njihov opat, mil. o. Benedikt Margerand, začel resno misliti na to, da bi svojim preganjanim duhovnim sinovom preskrbel vsaj začasno zavetje v tujini; ko se bo vihra polegla, tako je mislil, jih bo zopet lahko poklical nazaj v mirno samoto.

Opat je svoj načrt razodel nekemu menihu, bratu Gabrielu Giraud, ki je obljubil — ker je bil imovite družine — da bo prevzel vse tozadevne stroške. Opat je odpotoval v Italijo, potem na Špansko in nazadnje v Avstrijo, kjer je izvedel, da je na prodaj stari Rajhenburški grad.

Bog je imel svoje namene; hotel je, da na slovenskih tleh zopet vzklije sveti cistercijski red. Poslužil se je preganjanih francoskih menihov, da je naši lepi domovini vrnil potomce nekdanjih dobrotnikov, »belih menihov«, kakor so naši predniki kaj radi imenovali cistercijane.

Rajhenburški grad je opat kupil 6. marca leta 1881.

Beli menihi so se torej naselili v Rajhenburgu. Od onih, ki so tedaj zapustili svojo francosko domovino in prišli ustanavljat novi samostan, živi danes še samo eden. Vseh Francozov pa je še pet; ostali so razen dveh Hrvatov vsi Slovenci.

Mnogim »Bogoljubovim« bravcem je strogi cistercijski red prav malo znan. Mimogrede bodi omenjeno, da ni več pravilno, imenovati rajhenburške menihe »trapiste«; ti se namreč nahajajo le še v samostanu »Trappe« na Francoskem. Pravo ime vseh »bivših« trapistov je »reformirani cistercijani«, ker imajo sedaj zopet svojega generalnega opata v Cisterciji.

Nimam namena, da bi opisoval njihovo redovno življenje. Pa tudi ni potrebno, ker o tem govorita obširno dve knjižici, ki so jih sami oskrbeli. Prva, »Kaj delajo trapisti«, tiskana l. 1915, je po Slovenskem že zelo razširjena. Druga, »Nepoznani znanci«, (1929) je pa manj znana. V njej je zbranih mnogo zanimivosti o pomenu in namenu cistercijskega in tudi drugih redov, o redovnem poklicu, o vzvišenosti tega poklica, itd. Knjižica zares zasluži, da bi se bolj razširjala, ker čitatelju odkriva čisto nova obzorja. — Rad bi pa izpregovoril besedico o njihovi pobožnosti do preblažene Device Marije.

Cistercijski red je bil ustanovljen popolnoma pod Marijinim pokroviteljstvom. Njegov začetnik, opat sv. Robert, je bil v polnem pomenu besede Marijin otrok. Prav tako nje-

gova sotrudnika in poznejša naslednika sv. Alberik in sv. Štefan Harding. Ta je vcepil isto pobožnost do nebeške Kraljice svojemu slavnemu učencu sv. Bernardu, ki je bil največji razširjevalec Marijinega češčenja med vsemi, kar se jih je kedaj pojavilo. Umljivo je torej, da je ta pobožnost prešla vsakemu cistercijanu tako rekoč v meso in kri. Vsak njihov samostan je posvečen Mariji in vsak menih nosi predimek: Marija. Ko zjutraj že ob dveh vstanejo in pridejo v cerkev, začnejo slovesne molitve s pozdravom: »Zdrava Marija, milosti polna, Gospod je s teboj!« »Pozdravljena Kraljica...« Tako se pri njih vsak dan začne, nadaljuje in završi s češčenjem nebeške Kraljice. Vsak dan se bere vsaj ena sv. maša njej na čast za žive sorodnike menihov in za dobrotnike samostana. (Vse dni v letu, kakor sv. maša Mariji v čast, se bere tudi ena mrtvaška za vse umrle sorodnike menihov in za pokojne dobrotnike samostana.) Izvzeti so samo: božič, velika noč in binkošti; pa še te tri dni se pri dotični maši dodane prošnja v ta namen. Škapulir imajo vsi cistercijani nad obleko; menihi z obljubami črne barve, novinci in oblatje bele, bratje lajiki pa rjave barve. — Kako so pa tudi vsa srca teh pobožnih cistercijanov Mariji vdana! Sicer je to njihova in njena tajnost. Lahko se pa sklepa to po tem, da se v prostih urah kar gneteja okoli njenega oltarja in da pri vsakem, ki ga srečaš na cesti, slišiš rožljati kroglice na molekcu.

50 let je torej preteklo, odkar so beli menihi, cistercijani, prišli v naš slovenski Rajhenburg, da se tu posvečujejo molitvi, pokori in delu ter si pletejo venec večne slave. Že 69 jih je odšlo uživati v nebesa zaslužno plačilo, in prav toliko, 69, jih je tudi danes v samostanu. Pripravljajo pa nebesa, srečno večnost, ne le sebi, ampak tudi drugim dušam. Kolikim so jih s svojimi molitvami, žrtvovanji in premagovanji že odprli, to je zapisano v knjižici življenja!

Dal Bog, da bi še mnogokrat po 50 let delovali med nami, ter da bi se mnogo slovenskih duš ogrelo za njihov ideal in bi se jim pridružile! To željo izražamo ob zlatem jubileju!

F. K.

Ministrant Lojzek

Sedem let mu je bilo, ko ga je nekoč gospod kaplan poklical k sebi. Dober je bil tisti gospod kaplan; vsakega otroka je rad imel. V šoli se ni nič kregal, s tiho besedo je učil in vsi so ga vzljubili. Gospod kaplan je imel Lojzeka najrajši. Ne vem prav, zakaj. Saj

ni znal nič več kot drugi. Toda miren in tih je bil ta Lojzek. Oči so mu sijale tako zaupljivo, čeprav plašno. Z drugimi tovariši se ni družil rad. Sam je hodil in vedno nekaj mislil. Delal je natančno tako, kot mu je doma mati naročila: da naj se ne druži s fanti,

da se v šoli ne sme ozirati, da ne sme šepetati. In vse to je Lojzek do pičice ubogal. Sam od sebe bi morda že davno drugače ravnal.

Gospod kaplan je vso to dečkovo vzornost zapazil; ni čuda, če se mu je uprav radi tega priljubil.

Po šoli je bilo. Otroci so se usuli iz poploplja. Ob cesti čaka gospod kaplan. Učenci

sprejme. Kaplan mu še nekoliko razloži, kako naj se uči. V mislih so Lojzku že vstali kraji, tihi in samotni, kjer se bo učil. Tudi na paši se bo učil. Z nekim ponosom gre od gospoda, češ, njemu je zaupal veliko delo. Pa še kako težko. Že na poti domov odpira knjižico in bere: »Et in-tro-ibo ad al-ta-re Dei.« Zapre knjižico in ponavlja ta edini stavek, dokler

M. Langus

Osnutek za kupolo ljubljanske stolnice

Marijino vnebozetje

ga spoštljivo pozdravljajo: »Hvaljen Jezus!« Ko pride Lojzek mimo, ga gospod kaplan pokliče k sebi. Prime ga za roko in ga vede proti župnišču. Dečka oblije rdečica. Toda kmalu izgine zadrega, ko vidi, kako prijazno in prostodušno se smehlja gospod. Ko prideta do župnišča, se ustavita. Šolarji so ju vsi začudeno opazovali. Gospod kaplan začne takole: »Ali ne bi hotel ti pri sv. maši ministrirati?« Deček zopet zardí, malo pomisli in reče: »Bom mamo vprašal.« »Dobro,« de kaplan, »tu imaš bukvice.« Gospod kaplan mu da knjižico »Angelska služba«. Lojzek jo radostno

ni šlo gladko. Do doma je znal že dva odstava. Tudi že tistega: »Quia tu es Deus, fortitudo mea — — —« Ta je bil težak.

Nato pove materi, kakšno nalogo je dobil. Tudi mati je ponosna in vesela. »Samo če se boš mogel naučiti?«, ga vzpodbuja. — »Seveda se bom.« — Ni minilo pol ure, že izgine. Domači niso vedeli, kakšne skrbi tarajo Lojzeka. In so ga iskali. Po dolgem klicanju se oglasi daleč gori pod streho. Tam se je na glas učil »ta težki konfiteor«. Do »mea culpa« ga je že znal. Da je druga polovica prvi precej podobna, je tudi že vedel. Zato

ga ni več skrbelo. To je tudi vedel, da se pri »mea kulpa« rado preobrne tako, da se začne zopet od kraja. Zato se je zlasti začetne besede, ki vodijo v drugi del, prav dobro zapomnil. Tiste besede je vedno bolj glasno in

Akademičarke, ki so se udeležile duhovnih vaj pri uršulinkah v Ljubljani

razločno govoril. Knjižico »Angelska služba« je vedno nosil s seboj. Kadar so seželi za mizo pri kosilu, se je Lojzek mahoma nekam zamislil. Počasi je zajemal iz skupne skledе. Drugi niso nič opazili, ko je na tihem potegnil iz žepa knjižico in pogledal. Očividno je v mislih ponavljal »Konfiteor«, pa se mu je zateknilo, da je moral pogledati v knjižico. Polagoma se mu je ta majhna knjižica silno pri-

ljubila. Vedno jo je z veseljem pogledal. Še kot bogoslovec v Mariboru jo je imel shranjeno kot najdražji spomin iz mladosti.

Minil je teden dni. Lojzku se je čudno zdelo, da ga kaplan nič ne vpraša. Zato gre sam k njemu in mu pove, da že zna. Gospod kaplan se začudi in se nasmehne. »Jutri bo vaja,« pravi. Na pomoč je prišel tudi cerkvenik. Od takrat se je cerkvenik Lojzku do srca priljubil. Kako mu je popravljaj vsako besedo, če ni bila prav izrečena! Če je v naglici kaj izpustil, mu je ljubeznivo dodal kar vmes. Prijazno in tiho mu je pokazal, kako mora držati vrčke, kako in kdaj naj prenese knjigo. Lojzek ni razumel, zakaj mu cerkvenik to tako uljudno razlaga. Od tistih dob sta bila prijatelja. Drugi dan je Lojzek že javno nastopil. Ministriral je zares. Za njim je pa stal cerkvenik, da bi za vsak slučaj bil pri roki, če bi se Lojzku kaj ustavilo. In vse je šlo gladko, le knjiga mu je padla iz rok, ko jo je prenašal z leve na desno stran. Lojzek je bil majhen, a knjiga velika in težka. Zardel je Lojzek. Cerkvenik je videl, kako nesrečen je Lojzek, pa mu je tiho rekel na uho: »Saj to ni nič hudega. Tudi meni se je zgodilo prav to, ko sem bil tako majhen kot ti.« Neznansko dobro mu je dela cerkvenikova tolažba. Lojzek si je predstavljal, Bog ve, kakšno nerodnost je naredil. Prestrašil ga je šepet ženic po cerkvi. Bal se je, kaj bo gospod rekel. G. kaplan ga je pa še pohvalil in niti ni omenil, da je knjiga padla iz rok.

Lojzek je prestal najhujše. Postal je stalen ministrant. Ministriral je odslej vse švoje življenje; kajti postal je duhovnik. M. S.

Delavec Matej Talbot

VIII.

Tvrdba Martin je stara že nad sto let. Trguje z najrazličnejšimi lesnimi izdelki in ima daleč razprežene trgovske zveze. Poleg različne lesenine izdeluje tudi pohištvo v dveh oddelkih. Prvi oddelek se razprostira ob reki in ga križajo različne ulice. Ima več skladišč in veliko lopo, v kateri sušijo in hranijo les za izdelavo pohištva. V tem oddelku je Matej več let služil od navadnega delavca do oskrbnika. — Drugi oddelek je na prostornem dvorišču. Tu se vrstijo spet lope in skladišča za najrazličnejše lesne izdelke. Tudi temu oddelku je bil Matej dodeljen za oskrbnika kakih osem let pred svojo smrtjo.

*

Prve čase je pomagal pri razkladanju parnikov in nakladanju malih vozičkov, ki so po

drobnih tračnicah vozili les iz oddelka v oddelke. Ko so vozički oddrdrali pa do takrat, da so spet nazaj pridrdrali, je minilo kakšne četrte ure. Delavci so ta čas porabili, da so si zvijali cigarete in zbijali nedostojne, opolzke šale; Matej je zažvižgljal, se izgubil med skladanice lesa in molil, dokler ni zaslišal, da vozički drdrajo. Tedaj je spet prižvižgljal iz svojega kotička.

Toda to delo mu ni bilo všeč prav vsled tega, ker so pristaniški delavci govorili kaj sirovo in nedostojno, da ne rečemo hujše besede.

Kadar je kdo izrekel božje ime, se je Matej odkril. Brž so to spazili tovariši in so ga še nalašč dražili. Če ni bilo prav kaj hudega, je Matej molčal. Kadar pa mu je bilo le preveč, je vpricho vseh rekel: »Jezus Kristus

te sliši,« in v glasu mu je bilo nekaj kot solza in prošnja.

Če je videl mladega človeka, ki je o njem vedel, da sicer živi pošteno, pa se je režal nespodobni šali, opolzkemu govorjenju, ga je k sebi povabil in ga zaradi tega krotko posvaril: »Seveda moraš slišati, ker se ne moreš odtegniti, — ampak režati se ti ni treba taki prostaški reči! Če je pa šala brez greha, se pa le smeji od srca, saj je prav! Tudi kristjanu je treba veselja!« Mlademu varovancu je potem, če le možno, posodil kako dobro knjigo.

Tako se je zgodilo, da si sčasoma nihče ni več upal vpričo Mateja izgovoriti grde besede. Vsakdo ga je, če ne že ljubil, pa vsaj spoštoval, in sicer z nekim strahom, ki si ga sam ni znal razlagati.

Ko pa je bil trajno nastavljen pri tvrdki Martin, je šel in prosil poslovodjo, da ga ne bi pošiljal v pristanišče: »Saj veste, gospod poslovodja, moja slabost: nepotrpežljiv sem in ne morem poslušati slabega govorjenja.« Poslovodja se je smehljaj in mu ustregel. — »Pa še nekaj bi prosil, gospod poslovodja.« — »No? Imate še kaj na srcu?« »Bodite tako dobri, pa mi dodelite drugo delo, da mi ne bo treba prepajati železniških pražov.«

»Kaj ti tako škodi katranov duh?« se je malo poredno nasmehnil poslovodja.

»O ne; ampak nimam rad, da bi mi obleka dišala po katranu, ne zaradi sebe« — bil je nekolikanj v zadregi — »ampak nerodno mi je, ko grem k sv. obhajilu.«

Poslovodja se je zamislil in mu ustregel.

*

Zena je prinesla možu kosilo. Ponedeljek je bil in mož je gledal čemerno.

»Na, Tone! Kosilo sem prinesla.«

Mož je nekaj časa brodil z žlico po skledici.

»Kdo bo žrl to čorbo!« je zarezal nad ženo, odloživši žlico, stisnil zobe in pogledal nekam tja postrani, kakor da se mu godi velika krivica.

»Oh, Anton, kakšna čorba? Saj je dobro zabeljeno! Za meso pa ni denarja, saj veš« — in ni si upala reči še kaj več. Bala se je, da je že zdaj bila preveč odkritosrčna.

»Kaj, ni denarja! V glavo ti bom vrgel skledico, baba zlodejeva —« in odrinil je skledico, da je plajhnila juha čez rob in se pocedila kot studenček po žaganici.

Janez Potočnik

Stična na Dolenjskem

Sv. Bernard

Zena je zaihtela. Srditi mož pa je pribijal nelepe besede drugo vrh druge, kot da se mu godi silno velika krivica. Tu pristopi Matej, povleče iz žepa molek in pokaže možu velik, bakren križec: »Lej, koga pribijaš na križ!«

Mož je zardel in nato z ženo krotko govoril.

*

Po več letih je Matej sam postal oskrbnik čez lopo, kjer so sušili les.

Neko soboto dopoldne, ko je pravkar mislil zapreti dvorišče, priskoči delavec: »Matej, daj, da se skrijem! Ravnatelj me išče. Danes teden sem brez dovoljenja odšel; ne bi ga rad srečal.«

In skočil je v zakotek med deske.

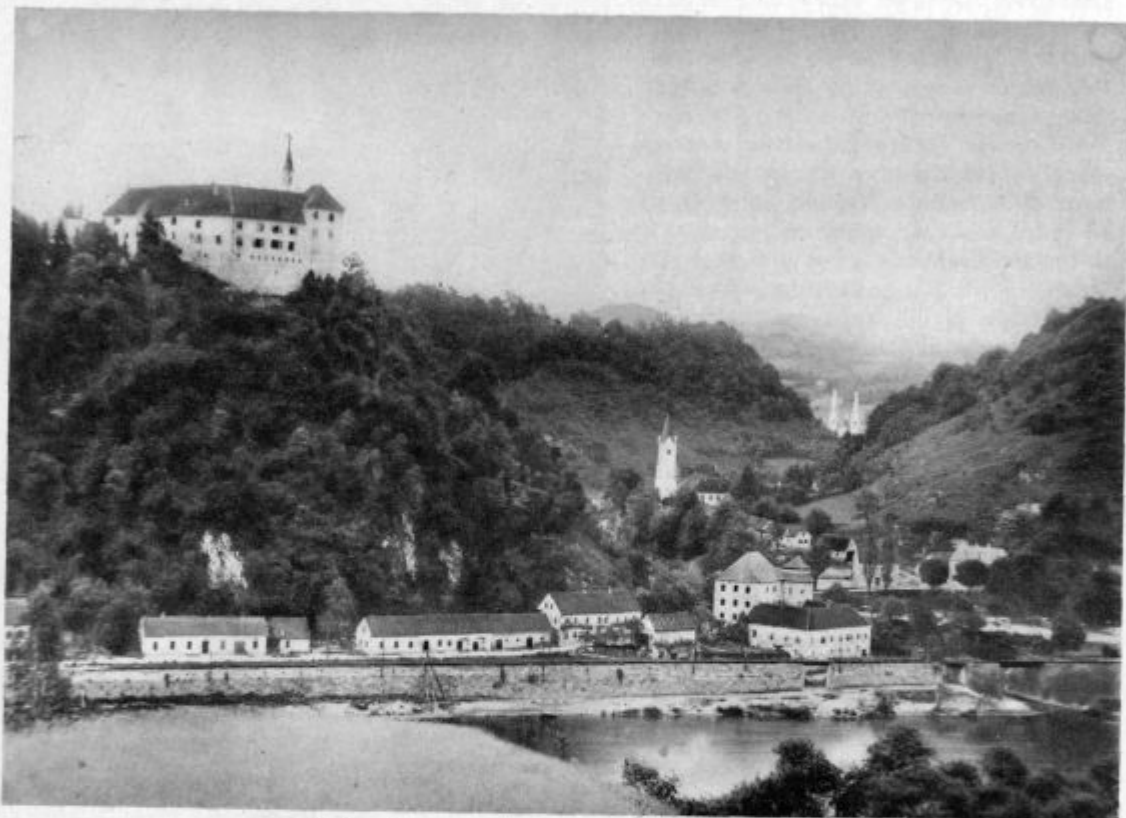
Kar se priziblje gospod ravnatelj: bil je čedno rejen in zlat ščipalnik se mu je pozibaval na koncu nosa. Nekoliko skozi nos go-

voreč vpraša: »Oskrbnik Matej Talbot, jeli ste nemara kaj videli delavca Deklana?«

»Gospod ravnatelj, prosim vas, ne vprašujte me takih reči — saj veste, da ne bom odgovoril!«

»He, he, no prav, da se ne marate zlagati, oskrbnik Matej Talbot. No, tudi to je navsezadnje lepo, da ne marate izdati tovariša. Če ga boste pa le kaj videli, mu recite,

V kotu dvorišča stoji mala lesena hišica. To hišico so dali Mateju, da je v njej »uradovale«, in je po njem dobila ime: Matejeva hišica. Ob osmih je moral odpreti vrata za ljudi in vozove. Ko je prišel, je slekel suknjič in razkril klobuk, obesil oboje v hišico, oblekel star suknjič in pokril star klobuk. Potem je sprejemal naročila, izbiral les za različne potrebe in odpošiljal vozičke...

Rajhenburg s samostanom oo. trapistov

da bi rad govoril z njim. Z Bogom, Matej Talbot!« —

»Si zdaj slišal?«

»Sem!«

»Torej se ravnaj po tem! Jaz pa ne bom lagal, da bi Tebe vlekel iz precepa!«

*

Gospod Martin, gospodar velepodjetja, je bil dober katoličan in je nudil svojim delavcem priliko, da so zadostili verski dolžnosti.

Bil pa je pri trdki Martin tudi delovodja — protestant, ki pač ni mogel vedeti za vse katoliške praznike. Vsak večer pred takimi prazniki je šel Matej k njemu: »Jutri je maša!«

»Že prav, že prav, Matej Talbot! Prav, da si mi za pratiko!«

*

Pozneje je napredoval Matej Talbot za skladiščnega oskrbnika v drugem oddelku.

Ob vhodu je bila druga hišica za vratarja: v njej je stanovala gospa Marija. Nekoč ob pol ene potrka nekdo na vrata. Gospa Marija stopi ven. Matej stoji na vratih. V roki ima vrč: »Prosim, gospa, bi dobil malce kropa, če ga imate pri roki — za kakao?«

»Tako, tako!«

Matej dene v vrč nekoliko čaja in kakao, gospa Marija prilije vrele vode in Matej odide na drugi konec dvorišča v svojo hišico, potegne rezino kruha, zlije kakao v pokrov, ki mu je tako služil za čašo, in kar stoje použije kosilo.

Od tega dne je gospa Marija dajala vsako opoldne kropa za kakao. —

»Pa kako, da imate vrč iz kositra, pokrov pa iz porcelana?« je vprašala zgovorna gospa, ogledujoča vrč in pokrov.

»Hm, tako,« je skomignil Matej z ramami

Samostan
oo. trapistov: „Marija Rešiteljica“

Je že kje oboje staro našel, si je mislila gospa Marija in prilila kropa. —

»Pa bi vam vrč in pokrovec malo omila; vsa sta umazana od gošče, Matej!«

»E, hvala, ni potreba!«

Kako, da ni potreba — si je mislila gospa Marija; sam toliko drži na snago, pa pravi, da ni potreba! Že tudi v tem išče zatajevanja.

Večkrat je našel Matej med lesovjem jajca. Prinesel jih je v klobuku gospe Mariji: »Gospa Marija, jajčka!«

»To ste pošteni!«

»Seveda, saj so jih znesle vaše kokoši!«

»Ali ne bi vzeli kakšno zase, Matej?«

»Hvala vam, gospa! Samo kropa prosim za kakao.«

*

Matej je rad imel otroke. Če je kje v svoji hišici ali v kakem zakotku med deskami in skladanicami molil in so se otroci gospe Marije igrali okrog njega, ga to ni motilo in jih ni pognal. Če pa se je pokazal odrasel človek, je Matej jadrno vstal, kot da ni bilo nič.

Rad je imel otroke gospe Marije, zlasti Tereziko, zaradi njene patronne sv. Terezije, ki jo je posebno častil. Bila je Terezika takrat stara kakih osem let. Včasih jo je prijel za

roko, se sprehajal z njo po dvorišču in ji govoril o Bogu in angelih, o Mariji in svetnikih. Prav posebno rad ji je pravil o sv. Tereziji in priporočal, naj jo le pridno časti kot svojo veliko varhinjo; Terezija jo bo gotovo vsekdar uslišala! Kadar ji je govoril posebno toplo, ji je sklenil roke in se jih oklenil s svojimi: »Da, Terezika, božja bodi! Da bi ti vedela, kako se vojskujeta satan in angel varih za tvojo dušo!«

*

Za božič ni nikdar pozabil otrok gospe Marije. Čim je na sveti večer nehalo delo, je Matej potrkal na duri gospe Marije in zaklical: »Kje so otroci?«

Vedeli so že, kaj bo, pa so ga v krogu obstopili in z žarečimi očmi zrli vanj.

Matej je dal vsakemu drobcen zavitek. Otroci so odvijali, odvijali; papir za papirjem je padal na tla — saj ne bo nič — tedaj se jim je zasvetil svetel srebrn denar med prstki.

Vsako leto se je vračal božič; vsako leto je iskal Matej po žepih, kot da nečesa ne more najti ali da je nekaj izgubil; vsako leto so otroci strmeli vanj z istimi vprašujočimi očmi, dasi so že vnaprej vedeli, kaj bo in kako. In vsako leto se je gospej ves obraz razlezel v milo vesel smehlaj in si je mislila v srcu: Kakor otrok med otroki!...

Opat oo. trapistov v Rajhenburgu
o. Placid Epalle

NA MARIJINIH * POTIH

Naše delo

VIII.

Vrnil sem se od soseda, g. Toneta. Ves navdušen je za misijone. Svetoval sem mu že, naj pusti nehvaležno delo dušnega pastirovanja v domovini in naj se poda v misijone. Kakšni uspehi ga čakajo tam, kjer je ledina še nerazorana!

Povesil je glavo in mi potožil, da si ne upa na tako težko polje, da ni dovolj zdrav, da je že v letih. Pri zadnjem obisku pa mi je zaupal, da se mu bo s pomočjo njegove za misijonstvo navdušene Marijine družbe posrečilo dobiti namestnika v misijonih.

Debelo sem ga pogledal.

»Res!« je nadaljeval. »Poglej, tolikole imam že nabranega.«

Pokazal mi je hranilno knjižico in v njej naloženo vsoto za duhovnika-rojaka v poganskih misijonih. Prav po nazorih sv. očeta: ne samo Evropci, tudi domačini — in ti še prav posebno — morajo na misijonskem ozemlju sejati seme božje besede.

Pri seji naše družbe sem povedal vse to našim odbornicam.

Malo postrani so pogledale.

Najbolj jezična je prišla takoj na dan s pomislekom: »Kdo pa ve, če se bo ta denar res porabil za takega duhovnika?«

»Zakaj pa, da bi ga ne mogli porabiti za ta namen?«

»Lahko bi ga, nič ne rečem. Tudi rekli bodo lahko, da so ga. Kdo naj pa verjame današnjemu svetu?«

Samostan oo. trapistov: Kapela

Spoznal sem v teh besedah tisto veliko nezaupljivost, ki je nekako kar zraščena z mišljenjem in z življenjem mojih ljudi. Ne vem, ali so sami prepošteni in v svoji veliki poštenosti nikomur nič ne zapajo, ali pa so tudi sami iz tiste vrste, kamor prištevajo druge... Ne bom jih sodil.

Tovarišica je prišla z novim ugovorom na dan: »Čemu pa naj podpiramo takega človeka, ki ga ne bomo nikdar videli! Kdo ve, ali nam bo hvaležen ali ne?«

domačina, ki bi hotel iti v šole in postati duhovnik.

Opazil sem posmeh in izza njega je pogledalo vprašanje: »Katerega pa? Saj nimamo nobenega v šolah. V tuje župnije pa naš denar ne bo šel!«

Res nismo imeli tisti hip nobenega dijaka v šolah. Nadarjeni mladeniči, ki bi imeli vrhu tega še poklic za duhovno pastirstvo, pa tudi ne rastejo za vsakim grmom. Z mirno vestjo bi bil z nabranim denarjem lahko podprl kateregakoli do-

Slovenska Marijina družba v Zagrebu

Smo bili že spet skupaj. Kos sebičnosti je pogledal izza tega pomisleka: Mi hočemo svoje delo videti. In njegov uspeh. Dejansko se hočemo greti na solncu hvaležnosti.

Da, da, je že tako! Kljub hrepenenju po vsem, kar je dobrega in lepega in vzvišenega, se kali nepopolnosti ne dajo kar naenkrat zatreti. Kako daleč smo še od tistega svetopisemskega navodila: »Naj ne ve levica, kaj je dala desnica.«

Ker nimam gorečnosti g. Antona in ne njegove vztrajnosti, sem odložil svoj misijonski predlog za nedoločen čas z dnevnega reda naših pogovorov. Naj gre čakati boljših dni.

Slabši pa le nisem hotel biti kakor je g. Anton. Malo svetega in pametnega tekmovanja je povsod na mestu, tudi na polju dobrih del; zato sem prišel na dan z novim predlogom: Sklenimo pa podpirati

bregra dijaka iz okolice. Vendar pa sem se vdal tistemu krajevemu domoljubju, ki je zahtevalo dijaka vprav iz domače župnije. Nebroj težav sem si nakopal s to odločitvijo.

Vsako leto smo parkrat nabirali pripevke za takega in takega dijaka. Kakor hitro je vsota narastla do zadostne višine, so se kmalu začeli oglašati ljudje, ki bi bili pripravljeni, dati svoje sinove v šolo.

Komaj sem jih odbijal. Zakaj število takih, ki bi radi s tujo podporo šli v šole, je bilo vedno večje; vprašanje pa je bilo, koliko so nadarjeni in kako bo z bodočim poklicem. Ljudje pa so ves ta čas pridno zabavljali, da ne bo s tem denarjem nikoli nič.

Dobil sem slednjič v šolo učenčka, ki ni kazal prazne glave. Tudi ni bil doma iz hiše, ki bi ji mogel kdo kaj napačnega očitati. V očeh sveta je pač imela eno ve-

liko napako: s srebrom in zlatom ni bila založena.

Odločil sem se, da bom spravil fanta v srednje šole. Nisem še glasno izrekel te misli, ko sem že zadel ob ugovore tistih mogočnih in domišljavih duš, ki mislijo, da mora Bog vsipati lepoto, bogastvo, nadarjenost in druge dobrine le onim, ki jih bo svet za to odločil; za siromake naj ima pa samo bič in trpljenje.

Pa je le šel Peterček v šole. Spremljala ga je molitev domačih; tudi družba je storila svoje in marsikakšen privarčevan dinar je šel za Petra.

Spremljalo ga je pa tudi celo vaško sodišče, ki je krepko presojalo vsak naš in njegov korak.

»Le to vas vprašam, možje,« se je ustil bogati Zmuzovec, ki je premožel sam dva para konj, »le to vas vprašam, kdaj je še berač kaj naredil. Naš, ne rečem, naš že, ali pa tvoj, Miha — pri tem je mežiknil proti sosеду — ne pa tako revše. Nisem mislil, da naš župnik tako slabo vidi.«

»Star je, star, kaj pa hočeš. Zato mu je pa zaneslo oči v stran. K nam pa ni pogledal. Ona mu je še malo omenila, pa ni hotel nič slišati. Jaz sam nisem hotel nič reči, nalašč ne, da ne bi kdo mislil, da mi je toliko za denar. Deset fantov lahko dam v šole, samo če hočem. Pa nočem. Kdo bo pa kmetoval! Kmet, kmet; to nekaj drži!«

Sodile so brumne ženice in zmajevale so z glavami.

»Nič ne bo, nič ne bo. Prevesel je fant. In moli premalo. Pa prerad je med družčino. Vedno jih ima okrog sebe in kdo ve, odkod so... Bajto je snedel domačim. In še to, kar smo me s tako težavo skupaj spravile.«

Peter pa se je učil in stopal od leta do leta vedno višje. Čim dalje bolj se je bližal tisti dan, ki nam bi moral povedati, ali smo dosegli svoj namen ali ne.

Ze se je oglasila nezaupljivost iz naših vrst, češ, da smo Petra premalo privili in zavezali. Obljubiti, priseči in zapisati bi moral črno na belem, da bo vse sveto povrnil, če ne bo šel v stan, ki smo ga zanj podpirali.

Skušal sem izpodnesti nože tej strahopetni nezaupljivosti, zaupal sem Petru, zameril pa sem se vsaj na deset strani.

Poln zmagoslavja se je vračal Peter domov. Srednje šole je dovršil. Bil je na

razpotju. Kam? Naprej, na desno na levo? Kam, kam?

Vse je nestrpnost čakalo Petrove odločitve. Največja gorečnost bi bila najrajši videla, da bi bil kar precej zlezal v črno suktnjo, v jeseni bi pa že zapel: »Dominus vobiscum«. Tako bi bil tiček najprej ujet in bi ne delal nepotrebnih skrbi.

Ali Cerkev dela vse bolj premišljeno in po stopnjah.

Radovedne duše so bile v zadregi. Vprašale bi rade, kako in kaj? Pa niso vedele, kako začeti.

Onegava Mina, ki je mislila, da je največ dala in da ima največ pravice do takega vprašanja, se ni mogla in se tudi ni hotela več premagovati.

»No, kam se bo pa sedaj šlo?« se je obrnila naravnost na Petra.

»A! Kam? V mesto grem.«

»Porednež! Ali mar to vprašam!«

»A, tako? Nisem razumel?«

»Ali se bo šlo za gospoda?«

»Morebiti. Pa še ne vem, za kakšnega.«

»Kako pa!«

»Res ne vem, no!«

Še tisto uro je Mina začela slovesno razglašati, da je na lastne ušesa slišala in da ji je Peter sam povedal, da ne bo nikdar nove maše bral, ne pel, češ, da je čisto dobro razumela, kaj pomenijo njegove besede. Saj ni tako neumna ne...

Nekatera duša se je tiste dni globoko pokesala za vsak dinarček, ki ga je darovala v tako blag namen...

Čez tri leta pa so se oglašili farni zvonovi in peli so novomašni pozdrav. Vlak je pripeljal iz Ljubljane mladega novomašnika. Ime mu je bilo Peter.

Veter pa, ki je tiste dni pihal in šumljal z vrhovi mlajev, je slišal vse drugačne glasove.

»Vedno je bil kakor sam sv. Alojzij.«

»Prisegla bi bila vsak dan, da bo ta človek novo mašo pel. Kako je pa lepo molil!«

»Pa kako pameten je vedno bil!«

V tistih blagih dušah pa, ki dele dobrote brez ozira na desno in levo, je pa tiste dni vladalo svečano razpoloženje, ki ga je dvigala zavest: »Tudi mi smo po svoje pripomogli do tega dne.«

Jaz pa sem bil ponosen na svojo družbo.

Janez Langerholz.

Novi »blaženi«. Med prvimi, ki bodo dosegli čast oltarja v bližnji bodočnosti, bo pa pež Pij X. Zadeva urno napreduje. Pod predsedstvom kardinala Marchetti Salvaggioni je bila prejšnji mesec seja pripravljavne komisije. Vsi spisi so izročeni kongregaciji obredov. S tem se je pričel tako zvani apostolski proces. — Na Moravskem se je sprožilo gibanje, naj bi se uvedla razprava za proglašenje † dr. Stojana blaženim. Nadškof Stojan je umrl l. 1923. Ta odlični duhovnik in nadpastir je bil poprej tudi poslanec in član avstrijskega državnega zbora. — V klubu krščansko-socialnih deželnih poslancev v Lincu je bilo 26. jun. t. l. sklenjeno, da se pošlje spomenica, ki jo podpišejo vsi kršč.-socialni poslanci, narodni in zvezni svetniki, svetemu očetu s prošnjo, naj se pospeši svetniški proces častivrednega služabnika božjega † škofa Rudigierja. Franc Jožef Rudigier, škof v Lincu, je umrl 29. nov. 1884.

Za pravice Cerkve in vere se junaško in vzajemno bore vsi katoličani v državi Litvi. Ne plaši jih ne ječa, ne denarna globa. Vzorno in značajno se obnaša zlasti mladina srednjih in visokih šol. Katoličani v Litvi so imeli v tem času večjih pet evharističnih kongresov, kjer so govorniki poudarjali predvsem važnost mladinske odgoje, ki jo najkrepkeje podpira pogostno prejetje sv. Evharistije. Na vsakem kongresu je bilo zbranih do 30.000 oseb. Živ dokaz vztrajne zvestobe do evharističnega Kralja in do svete Cerkve in njenega krmarja.

Portugalski Lurd. O božji poti v Fatimo je nedavno zapisal več zanimivosti nemški frančiškan Dorotej Schilling. Bil je tam sredi maja. Fatima je majhen kraj, 160 km severovzhodno od Lissabone. Kakor znano, se je tam sredi svetovne vojne (1917) večkrat razodela Mati božja, kar je neoporečno izpričano in je tudi Cerkev vse to priznala. Fatima se je razvila v slovečo božjo pot. Krasna cerkev iz belega marmorja je v delu; sedaj se opravlja služba božja v večji kapeli. Omenjeni redovnik pravi, da je bilo takrat, ko je on sam obiskal Fatimo, navzočih do 100.000 romar-

jev. Ponoči so taborili na prostem. Tisoči so se pripravljali na spoved in sv. obhajilo. Ob 11 ih ponoči se je razvrstila veličastna procesija. Morje lučic je zaiskrilo. Ko se je zdanilo, so bili vsi oltarji zasedeni. Med 200 duhovniki je bilo pri pobožnosti tudi 15 škofov. Do 30.000 oseb je pristopilo k svetemu obhajilu. Veličasten prizor!

350 izletnikov — pred večnega Sodnika. 14. junija se je na francoski morski obali ob ustju reke Soire potopil izletniški parnik. Vihar je preobloženo ladjo prevrnil in pokopal skoraj vse izletnike in uslužbeno moštvo. Le nekaj malega se jih je rešilo. — Človek se ob taki strašni nesreči nehote vprašuje: Kako neki je izpadla sodba pred božjim Sodnikom!

Silen spomin. Velik dar je prejel od Boga redovnik Viljem Kent, ki živi sedaj v Londonu. Praznoval je prejšnji mesec zlatomašniški jubilej. Kent govori 54 jezikov. Ima namreč čudovit spomin. Vse kar čita, mu ostane v glavi. Med jeziki, ki jih je večč, je tudi najtežji jezik »sanskrit«, kitajski, gelski idr.

Švica je dobila kardinala. Sv. oče Pij XI. je izbral v osebi Msgr. Besson-a, ki je škof v Freiburgu, Lausanne in Genfu, novega kardinala. Splošno pripisujejo Besson-u veliko poslanstvo, da bo zastopnik med Vatikanom in med Zvezo narodov; za to nalogo bo Besson mož na svojem mestu, kajti njega spoštujejo tudi nekatoliški krogi.

Javno procesijo so imeli na praznik sv. Reš. Telesa, in sicer prvokrat po ulicah mesta Miazaki (v škofiji Osaka na Japonskem). Najsvetejše je nosil škof Castanier iz Osake. Dragoceno nebo je oskrbel znani kitajski laiški apostol Lopahong, ki je bil sam prihital iz Sanghaja na Kitajskem k slovesni procesiji. Pripeljal je bil s seboj večjo vrsto katoliških mladeničev.

10:1000. Glede vandalizma in divjaštva španskih komunistov in nadražene množice je zapisal ugledni angleški list »Times« to-le: »Deset teroristov (drznih strahovalcev) skrajne levice je vstanu uveljaviti svojo voljo, prej kot tisoč mirnih državljanov, ki niso vajeni, da bi delali silo. Toda vlada ima dolžnost, da

miroljubne štiti — tudi če gre za redovnike ali pa redovne sestre. Pustiti, da se razbrzdana manjšina nemoteno razdivja, pomeni »banerot« (polom) države.

»Rusija varuje otroke« — pa pred kom? Pred vplivom, ki bi ga mogli imeti še dobri starši na svojo deco. Sovjetska vlada je sklenila, naj šolski pouk nič ne preneha, tudi ne v poletnem času. To utemeljuje tako, da bi se utegnili otroci med počitnicami pod vodstvom skrbnih staršev odtujiti komunističnim načelom.

Pravočasno so spregledali. Kar se je zadnjič zgodilo na Španskem, bi se bilo kmalu pripetilo tudi v južno-ameriški državi Braziliji: splošen napad na cerkve in samostane. Toda dežela je pravočasno spregledala ter vse vnanje hujskače in podpihovalce izgnala. Sedanja vlada je celo ustregla katoličanom ter jim dovolila to, za kar so se 40 let borili: vpeljala je v vse osnovne šole pouk krščanskega nauka, ki je sedaj obvezen predmet.

Mučeniki. Pred dobrim letom je imel na bolgarskem cerkvenem zborovanju ruski škof Serafin predavanje. Omenjal je tudi grozovitosti o ruskem preganjanju. Njegov zapisnik vsebuje sledeča imena ruskih cerkvenih knezov, ki so umrli mučeniške smrti: Metropolit kijevski Vladimir je bil umorjen kakor živina. Petrograjski metropolit Benjamin je bil mučen tako, da so ga navezali na lopate pri kolesu nekega parnika; še groznejša je bila smrt metropolita Hermogena iz Tobolska. Živ pokopan je bil nadškof Andronik. Škof Revelsky je bil ob najhujšem mrazu z vodo polit. To se je ponavljalo tako dolgo, da je bil videti kot leden steber. Krvniki so se nato še norčevali in vanj streljali. Škofa Teofana Solikamskega so vrgli živega v neki prepad. Škofa Izidorja so prebodli z lesenim drogom. Škofa Amwodija so navezali konju na rep. Žival ga je vlačila okrog, dokler ni izdihnil. Mučeni in nato umorjeni so bili arhimandrit: Mitrofan Astrachanski, škof Leontij Zarevski, nadškofje Vasilij, Joahim, Nikodim, Makarij Olovski, Lavrentij Balahninski, Pimen Vernenski, Mefodij Pavlogradski, German Valski, Kiprovski, Eftim Selengijski, Mefodi Akmotinski. Stotine duhovnikov, tisoči vernikov so postali mučeniški sovjetske grozovitosti. — Nekatere so pred usmrtitvijo na divjaški način mučili...

Dežela dolarja... »Ni vse zlato, kar se sveti« — tudi Amerika ni tako zlata in srečna, kot jo proslavljajo taki, ki je ne poznajo dovolj. Vzemimo za primer milijonsko mesto New York. Brali smo neko statistiko, ki ima pretresljive podatke: Na travnikih newyorškega osrednjega parka ždi in spi ponoči vsak

dan na desettisoče ljudi. (Ali tudi pozimi — statistika ne pove.) Nekaj milijonov newyorških prebivalcev zasluži tedensko komaj po 40 dolarjev; najemščina na mesec pa znaša 50 dolarjev. Z nadcestne železnice se vrže prostovoljno vsak dan en moški in ena ženska. Po izjavi kaznjencev je v državnih zaporih (Sing-Sing) v New Yorku 10.000 oseb, ki žive od izsiljevanja in izžemanja trgovcev. — New York ima predmestje, kjer povprečno vsak drug dan enega stražnika ustrele; v drugem okrožju so vlomilci vsako noč na delu — povprečno na 15 krajih. V celem New Yorku so vsak dan približno po 3 osebe siloma napadene. V času od 15. oktobra pa do 15. novembra je bilo od 89 napadenih ljudi 35 umorjenih. Šest milijonov ljudi je v Ameriki brez dela; od teh jih živi samo v New Yorku 1 milijon 200 tisoč.

Kje ujame satan največ muh, pardon: duš? Na klopi. Na kateri klopi? Na dolgi klopi, ki nanjo grešniki odmikajo pokoro. (Abraham a. S. K.)

662.000 na smrt obsojenih. Neki sovjetski uradnik, ki je pobegnil od ruskih pregnancev na satanskem otoku Solowki na Finsko, pripoveduje, da robuje na tem kraju nesreče 662.199 političnih jetnikov, med temi je 19.000 mladostnih v starosti od 13 do 17 let. Pozimi l. 1929/30 jih je umrlo 72.000. Vzrok: prepičla prehrana, nalezljive bolezni in smrt pod puško strahovalcev. Vsak teden pripeljejo novo nadomestilo ljudi, ki so jih sovjeti obsodili kot svoje protivnike. Med temi nesrečniki je več tisoč ruskih duhovnikov, redovnikov in članov verskih družb.

Domači škojfe v misijonstvu. Škof-domačin Čang iz Tsining-a (Severna Kitajska) je oznanjeval in razlagal nauk katoliške Cerkve pred 5000 prebivalci mesta Čangkaol. Mestno zastopstvo je govorilo za sprejem vsega mesta v katoliško Cerkev. Vseh prebivalcev je nekaj nad 7000. Ustanovljene so štiri šole za pouk verskih resnic, ki jih razlaga en duhovnik in 7 pomočnikov — katehistov. — Škof Čang je bil poprej profesor na nekem zavodu (Collegium Urbanum) ter prepotoval tudi srednjo Evropo. — Pa tudi žalostna poročila dohajajo iz kitajskih misijonov. Že več ko dva meseca je, odkar so roparji odvedli 2 misijonarja (milanskega misijonišča) in 10 kitajskih bogoslovcev. Roparski banditi zahtevajo zanje kot odkupnino 1000 pušk, 100.000 nabojev, 500.000 mehikanskih dolarjev (t. j. več milijard Din). Komunisti imajo nesrečne žrtve zaprte v temnih kočah; za hrano dobivajo peščico riža. Misijon v Kulupi, (ki je pa popolnoma razdejan in uničen), jih ne more rešiti. Mesto Kulupa imajo zasedeno komunisti.

Temelj vsega zla. Pariški duhovnik Bethlehem, prvobornik zoper kulturo nagote in zoper umazani tisk, je spisal knjigo z naslovom »Tisk«. Tam piše med drugim: »20 milijonov ljudi bere na Francoskem vsak dan svoj časopis. Navada pa je, da ima tak bravec samo to za prav in da verjame samo to, kar mu časopis prežveči. Povsod pa mrgoli brezbožnih časopisov... Prepozno so katoličani spregledali in uvideli, da je od vseh šib, ki Francijo ogrožajo, slab tisk najstrašnejša šiba, ker je temelj vsega zla.« Ali ni pri nas že skoraj podobno! Ali so naši še-katoličani že spregledali?

Sveto mašniško posvečenje so prejeli letošnji duhovski kandidati ljubljanske in lavantinske škofije na praznik (nedeljo, 5. jul.) slovanskih blagovestnikov sv. Cirila in Metoda. Novomašnikov lavantinske škofije je 12, ljubljanske škofije 10. Nove maše so bile: 12. jul. v Radovljici — Srečko Huth; na Brezjah Franc Tom; 12. jul. v Višnji gori — Ciril Zajec; 12. jul. na Bohinjski Beli — Mihael Burja; 12. jul. na Vrhniki — Iv. Caserman; 12. jul. v Ribnici — Franc Fric; 19. jul. v Ribnici Franc Matej; 12. jul. v Dolenji vasi — Franc Pahulje; 6. jul. pri sv. Ani nad Ribnico — Anton Oberstar; 26. jul. v Frankolovem nad Celjem — Janko Medved.

Novomašniki lavantinske škofije: Janez Bejek iz Murske Sobote, Zdravko Kordež iz Prevalja, Martin Lupša iz Pilštanja, Matej Močivnik iz Mežice, Ignacij Paluc od Sv. Antona v Slov. goricah, Janko Petan iz Sromelj, Pankracij Potek iz Griž pri Celju, Jakob Sem iz Ljubna, Franc Štukovnik iz Šmartna pri Šaleku, Rudolf Vahčić iz Vidma, Franc Veselič od Sv. Marka n. Ptuja, Jakob Vraber iz Kaplje.

Duhovniške premembe v lavantinski škofiji. Poslani so: Korban Franc kot kaplan v Sevnico ob Savi; Juranovič Alojzij kot drugi kaplan v Hoče; Lamprecht Jože kot kaplan k Sv. Trojici v Halozah; Modrinjak Franc kot kaplan v Ruše; Pušnjak Rupert za kaplana k Sv. Barbari v Halozah; Schöndorfer za drugega kaplana v Ljutomer; Šmon Franc za kaplana k Sv. Vidu pri Ptuju in Vojkovič Jožef za kaplana k Sv. Rupertu v Slovenskih goricah. — Prestavljeni so: Kranjc Jože od Sv. Trojice za kaplana k Mali Nedelji; Lesjak Karel iz Sevnice ob Savi za kaplana v Trbovlje; Petrovič Jože iz Hoč za kaplana v Majšperg; Krušič Janez iz Majšpergu za kaplana k Sv. Marku niže Ptuja;

Pušnjak Bogomir je nastavljen za kaplana v Marenbergu; Munda Matija je postavljen za prvega kaplana v Ljutomeru in Pajtlar Lože iz Ljutomera za kaplana v Hoče. — Župnija Zagorje pri Pilštajnu je podeljena ondotnemu upravitelju J. Pribožič-u; nastavljen je kot župnik v Framu Fr. Rakun, upravitelj istotam. — Josip Meško, kaplan in katehet pri Sv. Magdaleni v Mariboru, je postal doktor bogoslovja. — Župnija St. Jošt na Kozjaku je poverjena tamošnjemu upravitelju Milošu Čarf.

Ljubljanska škofija: Preselil se je v svoj rojstni kraj na Koroško Matej Ražun, bivši župnik na Koroškem in duh. pomočnik v Stari Loki. — Dne 3. jul. so pokopali na pokopališču v Škofji Loki † Fr. Hoenigmann-a st., bivšega dekana vrhniškega. Dosegel je starost 77 let. K pogrebu, ki se ga je udeležilo loško občinstvo v res častnem številu, so dospeli tudi zastopniki nekaterih občin in župnije Kropce, Osilnice, Brezovice in Vrhnike, kjer je blagi pokojni dekan služboval. R. i. p.!

Jeseniški praznik. »To je Gospodov dan« so lahko hvaležnim srcem klicali in molili dobri verniki jeseniški, ko jim je ljubljanski vladika dr. Rožman dne 28. junija posvetil povečano in lepo prenovljeno župnijsko cerkev. K slovesnim obredom posvečevanja se je zbralo tisoče vernikov. Na novoposvečenem Marijinem oltarju je opravil prevzvišeni sveto daritev ob prelepem petju domačega cerkvenega zbora. Popoldne je občinstvo napolnilo prostore Krekovega prosvetnega doma, kjer se je izvršila primerna slavnostna akademija.

Proslava evharističnega Kralja. Evharist. kongres v Omišlju na otoku Krku je bila sijajna manifestacija verske zavesti in vere v božjega Zveličarja, ki prebiva v sveti Evharistiji. Ogromna množica ljudstva je prihitela iz vseh župnij in hrvaškega Primorja na proslavo, ki se je zaključila zadnjo junijsko nedeljo. Med verniki je vladalo najlepše pobožnostno razpoloženje. Ob sprevodu z Najsvetejšim proti morju in nazaj se je nudil domačinom in tujcem krasen prizor. Vse je bilo vzorno pripravljeno in urejeno. Naj se ljubezen do Jezusa med dobrim ljudstvom trajno krepi in utrjuje. Nepregledne množice naroda je navdušil zlasti sklepni govor škofa dr. Srebrnič o presv. Evharistiji, ki spaja ljudstva v eno družino in jo vodi do prave sreče. Slovesnosti je kot zaključek sledila pesem: Povsod Boga! — Na vigilijo in praznik Marijinega vnebovzvetja bo evharistično slavje na Trsatu.

Novo cerkev bo dobil v doglednem času tudi Sušak. Stavbni odbor je razpisal natečaj za načrte in za določitev kraja, kjer naj bi stalo novo svetišče. Rok je določen do konca avgusta. Proračun bo znašal približno 5 mili-

jonov Din. — V Zagrebu so položili in blagoslovili temeljni kamen za novo cerkev svetega Antona.

Na noge — uredniki in pisatelji! Na Dunaju bo vodil p. Friderik Muckermann dr. J. neposredno pred dunajskim katol. shodom — duhovne vaje za urednike in pisatelje od 26. septembra (zvečer) do 30. sept. (zjutraj). Dom duhovnih vaj, Dunaj XIII., Linzerstr. 138.

Marijine družine

Leskovška dekanija. V proslavo 1500 letnice efeškega vesoljnega cerkvenega zbora sta se vršila dva shoda Marijinih družb za leskovško dekanijo in sicer: za gornji del dekanije na vnebohod Gospodov na Stopnem. Lepo vreme je privabilo veliko število družbenic iz osmih župnij. Vse zborovanje se je izvršilo zunaj cerkve. Sv. mašo je daroval kanonik in stolni župnik dr. T. Klinar. V govoru je podal navzočim lepih naukov za življenje. Svetnik Žust pa je pojasnil delo deklet v katoliški akciji. Naj bi lepa navodila obrodila obilo sadu!

Tabor dekliških Marijinih družb za dol. del leskovške dekanije se je v Cerkljah o. K. prav lepo izvršil binkoštni ponedeljek. Ozaljšana cerkev, pred njo slavolok, zastave po vasi, najlepši majniški dan, vse je slavilo božjo Mater ob 1500 letnici efeškega vesoljnega zbora in pozdravljalo njene družbe. Ob 10 je bila prostorna cerkev polna. Lep pogled na vrsto zastav! V temeljitem in vznesenem cerkvenem govoru je župnik Ivan Frančič slikal Marijo kot mater svetega veselja in navduševal članice k ljubezni in zvestobi do svoje Matere in njene družbe. Slovesnost je povzdignilo tudi ljudsko petje pred govorom, po govoru in koncem sv. maše. Po cerkvenem opravilu je bilo zborovanje pred cerkvijo, kjer je bil postavljen okrašen govorniški oder. S kratkimi nagovori in pozdravi so nastopile zastopnice posameznih župnij. Čast jim, prav dobro so povedale! Naposled je stopila na oder gospa Minka Odlasek, ki je v minulih mesecih tu vodila gospodinjski tečaj. Ker je v svojih 49 tečajih že toliko deklet vzgajala, je mogla res temeljito in prepričevalno govoriti o Marijini družbi in katoliški akciji in vabiti dekleta na delo katoliško. Hvala ji. S slovesnimi litanijami, posvetitvijo Brezmadežni in pesmijo »Povsod Boga« se je zaključil tabor, ki ga z ljubim Sinom blagoslovi Devica Marija!

Zagreb. Dragi »Bogoljub«! Dovolj, da se zopet oglasimo. Slovenk v Zagrebu nas je lepo število, kakor kaže slika, in še zmeraj se nova dekleta priglašajo. V naši Mar. družbi je prav veselo in živahno. Vsako drugo nedeljo v mesecu imamo redno svojo slov. služ-

bo božjo in skupno sv. obhajilo pri oo. jezuitih v Palmotičevi ulici. Popoldne ob ½ 5 ih molitveno uro, potem slov. pridigo, č. g. duhov. voditelja J. Kozelj-a, nato pete litanije z blagoslovom. — Od 10. do 15. maja smo imele, kakor vsako leto, duhovne vaje; vodil jih je prav spretno jezuit Ludovik Lederhas iz Ljubljane. Ves čas je bila kapelica natlačeno polna deklet. Se so dobre Slovenke v Zagrebu. — 25. maja smo s posebno »Akademijo« počastile majniško Kraljico. — Dramatični odsek pridno deluje. — Ustanovili smo tudi evharistični odsek. — Zbiramo se pod lastno zastavo in tako nastopamo tudi pri procesijah. — Naše pridne pevke nas zabavajo z lepimi pesmicami. — Zavedamo se, da je dobra knjiga najboljši prijatelj; zato jih rade prebiramo in razpečavamo.

Resnost zmaguje. Vabila na duhovne vaje imajo čimdalje večji uspeh. Sreča dobro opravljenih duhovnih vaj se ne da opisati. Kdor jo je sam doživel, je gotovo potem sam najboljši apostol za propagando duhovnega prenovljena v tridnevni vajah. Sredi junija (od 14.—18. VI.) se je združilo 16 gosposdičen akademičark (dijakinj na univerzi), ko se jim je nudila lepa prilika, da so se udeležile tridnevni, oddeljenih (zaprtih) d. vaj pri č. ss. uršulinkah v Ljubljani. Z vso vnemo so se trudile ob temeljitih govorih univ. profesorja dr. A. Snoja za duhovno obnovo. To so bile prve d. vaje za visokošolke. Naj ljubi Bog podeli trajen uspeh, isto milost pa še mnogim, ki so plemenite volje. (Glej sliko!)

Dijaška kongregacija v Murski Soboti. Veliko je dobrih prekmurskih dijakov, ki so si želeli cerkvene organizacije: Marijine družbe. Lani, smo se začeli zbirati v Martinišču in se razgovarjati, kako bi se naši načrti mogli izpeljati. Stvar je brž napredovala. 8. decembra je bil prvi naš praznik s skupnim sv. obhajilom in z dobro uspešo akademijo v Martinišču, kjer smo poživili med sabo Marijanskega duha. Dobili smo veselje in pogum za delo. Določili smo svečnico kot dan prvega sprejema v kongregacijo. Po skrbni pripravi nas je bilo sprejetih v družbo 24 članov in 12 kandidatov.

Od tedaj smo se shajali k tedenskim sestankom. Ob takih prilikah smo se razvedrili, marsikaj uredili in se tudi mnogo naučili. Sklenili smo, da bomo tudi v času počitnic ostali zvesti Marijanskim načelom. Skušali bomo, da se spoznamo z drugimi tovariši in se prepričamo, kako delujejo kongregacije drugod.

Vsem tovarišem po naši ljubi domovini pošiljamo Marijanski pozdrav. Glavo pokonci, Marijin znak na prsi! Marija je z nami.

S. M., kongreganist.

Iz Moravč. Naša Marijina družba za dekleta je bila ustanovljena leta 1900. Reči je treba, da dobro obstoji. Dekleta se splošno dokaj vestno udeležujejo rednih mesečnih shodov, kjer se uče, kako slediti življenju Marijinemu. — Družba si je oskrbela novo zastavo, ki je dragoceno delo s sliko Brezmadežne in sv. Agneze. Ustanovljen je tudi euharistični odsek, ki pospešuje in urejuje euharistično življenje med družbenkami, saj se pravi Marijin otrok spozna prav po tem, kakšno je njegovo razmerje do Jezusa v tabernaklju. Naj bi se ljubezen do Jezusa in do Marije trajno družili in izpopolnjevali pri vseh članicah.

Št. Jurij pod Kumom. Na binkoštni ponedeljek, smo proslavile 25-letnico dekleške Mar. družbe. Po deseti maši smo priredile v dvorani L. Turšičevo dramatično bajko v 3 dejanjih: »Izgubljeni raj«. Predstava nam je nudila mnogo plemenitega razvedrila. Dokaz, da so tudi predstave s samo ženskimi vlogami lepe in hvaležne. Ne hlastajmo preveč za modernimi predstavami z mešanimi vlogami, ko se skromno veselje tako poda Mar. družbenicam in krščanskim dekletom sploh!

Popoldne je imel bivši voditelj Franc Markež, zagorski kaplan, zanimiv govor: »Kako se je Dev. Mariji njeno bogovdano življenje izplačalo in kako se izplača dekletu življenje po pravilih Mar. družbe!« Po litanijah so sledili v dvorani pozdravi ter razni nastopi. Na slovesnost sta prišli Mar. družbi iz Zagorja in Svibnega ter Marijin vrtec iz Zagorja. Bil je za našo Mar. družbo časten dan, ki je pričal, kako lepo in prijetno je, če prebivajo sestre skupaj in da smo v Mar. družbi tudi lahko vesele. Naj nam bo ta jubilej v spodbudo, da Mar. družbo poživimo. Dekleta zdramite se! Ne hodimo za svetom!

V Marijin vrtec se je vpisalo 26 deklic in 22 dečkov.

V jeseni bomo imele duhovne vaje.

Poljane pri Toplicah. Lepo praznovanje smo imeli, ko smo sprejeli v Mar. vrtec 60 otrok: 32 dečkov in 28 deklic. Kako so nestrpno čakali otroci ta dan. Kar ganljivo je bilo, ko so z jasnim glasom obljubili zvestobo Mariji. Prelepi prizor je tako vplival na dobre matere, pa tudi na očete, da so se jim rosile oči. Z največjim veseljem so sprejeli otroci čudodelne svetinjske na sinjem traku. Naj omenimo dogodek, ki je še isti dan izpričal čudodelnost svetinjske. V naši fari imajo ljudje mnogo konj. Ž njimi imajo že koj majhni dečki največje vselje. Vsak večer jih ženejo k potoku napajat. Tudi na večer sprejemnega dne sta dva dečka, Janezek in Angelin, ki hodita v prvi razred, zasedla iskrega konjiča in ga vodila k vodi. Toda konj se je splašil in vrgel

oba dečka raz sebe, da sta padla na neko skalo in se na glavi precej ranila: Janezek na temenu, Angelin tik ob sencih. Imela sta na sebi še sprejemne svetinjske, tako da se je še trak zamazal s krvjo. Toda po nekaj dneh sta bila že spet zdrava. Splošna sodba: Marija ju je varovala počom čudodelne svetinjske. In zakaj bi ju tudi ne, saj sta Marijina otroka!

Šmihel nad Mozirjem. Čas sreče in milosti so bili dnevi od 25. februarja do 2. marca, ko smo se dekleta udeleževale duhovnih vaj pod vodstvom domačega g. župnika. Izredna sreča so res duhovne vaje za vsakoogar, ki jih napravi z resno voljo in pravim razpoloženjem. Kako dvignejo človeka kvišku iz zemeljskega prahu in močvirja k božji ljubezni! Pazljivo smo poslušale, ko so nam s toliko vnemo razlagali pretresljive resnice sv. vere in nas navajali k pravemu, krščanskemu življenju. Daj, dobri Jezus na priprošnje Marijino in sv. male Terezije, da bi trdni temelj krepostnega življenja, ki so ga položile besede g. voditelja v srca naših deklet, trajno kljuboval vsem nevarnostim sveta. G. župniku pa bodi presv. Srce Jezusovo bogat plačnik!

Ljutomer. Ime našega mesta čitamo v raznih časopisih, v cerkvenih listih pa le malokdaj. Marsikdo bi mislil, da smo za duhovno življenje malobrižni, da »šmarnico« pijemo in da zanikarno živimo, posebno fantje. Pa ni tako. Imamo močno dekleško Marijino družbo z okrog 300 članicami. Lansko leto so si nabavile lepo novo zastavo. Tudi fantje so organizirani. Dne 4. januarja 1931 se je po prizadevanju g. kaplana Munde ustanovila fantovska Marijanska kongregacija. Pripravljal je fante v svojih pridigah za dobro, katoliško — zgolj cerkveno — organizacijo. In evo vam, danes je združenih že nad 80 članov. To je dokaz, da smo tudi tukaj pošteni fantje, ki se upamo kot taki javno postaviti. Naj ta pogum raste, naj Bog blagoslovlja naše delo, našo organizacijo! — J.

Škofja Loka. Naša Marijina družba za mladeniče je v zadnjem času precej napredovala. Naj omenjam le nekaj stvari: Mesečni shodi se vršijo redno, lepo in slovesno vsako prvo nedeljo in so dobro obiskani. Pred vsakim shodom okrasimo oltar v naši Marijanski kapeli in skoraj vsi pristopimo k sv. obhajilu. Po maši se zberemo v kapeli pred Marijinim oltarjem in zapojemo kako lepo Marijino pesem. Nato imajo g. voditelj lep nagovor, ki se nanaša vsakikrat na Marijo. Na koncu shoda zapojemo zopet Marijino pesem. Meseca maja smo ustanovili »Tiskovni odsek«, ki šteje osem članov. Ti člani se sedaj trudijo in delajo za razširjenje dobrega tiska. Pričeli smo tudi z izvencerkvenimi sestanki. Vsak pone-

deljek zvečer se zbere precejšnje število kongreganistov. Med nje pride voditelj ali pa kateri drugih duhovnikov, da se tako prav po fantovsko razgovorimo o raznih verskih in nravnih vprašanjih, ali pa razrešimo marsikateri dvom, ki je morda tičal v fantovski duši že leta in leta. Seveda tudi ne manjka dobre volje in veselja. Pa tudi družbeni izlet na gorenske hribe smo že imeli. Tam smo se naužili lepote božje narave. — Letos se zopet pripravljva precejšnje število mladih fantov za tisti slovesni dan, ki bodo sprejeti v vrste Marijinih sinov. Je pa v naši fari še veliko fantov, ki so dobri in gotovo tudi Marijo ljubijo. Vsak izmed teh je povabljen, naj bi pristopil pod Marijino zastavo. Fantje odločite se še danes, kajti le pod okriljem Marijine družbe boste preživeli lepo mladost, ki je boste veseli še na stara leta! V Marijini družbi boste našli dobre tovariše in zveste prijatelje, ki vam bodo pomagali in svetovali v raznih bojih in skušnjavah, pa tudi molili bomo drug za drugega. Fantje odločite se! Marija Vas kliče! Ali se boste odzvali njenemu klicu? — Predsednik A. O.

Razno

Naj se čuje tudi pri nas!

Škofijstvo na otoku Krku je razposlalo na vse vernike ondote škofije tale poziv:

Dragi verniki! Vsem je znano, kako se žal do skrajnosti razgaljena nagota neovirano širi tudi po kopališčih naših otokov, golota, ki tepta sramežljivost in dolžne obzire nasproti častitljivim običajem našega prebivalstva. Svobodno se odpirajo vrata nravnemu propadanju našega naroda. To ni napredek, ki se pogosto slavi sedaj tu sedaj tam, marveč je to nazadovanje in padanje na nizke kulturne običaje divjaških narodov. A kar je glavno in kar nas najbolj boli, je to, da je to širjenje golote v očitnem nasprotju z božjim zakonom, posebno s šesto božjo zapovedjo, ter je premočnim dušam v pohujšanje in veliko duhovno škodo.

Nikdar to širjenje golote ne bo narodu in državi v pravo korist, niti jima ne bo prineslo božjega blagoslova!

Znano je, kako leto za letom dvigam svoj glas proti nesramni svobodi, ki se dovoljuje v naših kopaliških mestih. Dolžan sem to storiti, ker gre za obrambo svete čistosti v vrstah naše mladine in za obrambo najvišjih duhovnih dobrin mojih vernikov.

Z globoko žalostjo in svetim ogorčenjem sem poleg tega moral te dni ugotoviti, kako so po zidovih naših mest nalepili slike v obliki velikih plakatov, a slike predstavljajo 3 moške figure, popolnoma gole, v odurnih položajih.

To je propaganda za goloto najslabše vrste, a slike naj služijo namenu, da se mladina in ljudstvo priučita in neugjeta goloto tako, kakor predstavljajo slike. Kam vodi to? Samo pomislite, kako bi bilo, ako bi začeli tako nagajavno nastopati naši načelniki, naši učitelji, naši očetje, naši bratje itd. itd.; prosim vas, povejte, kam to vodi? Ali ne kršijo take slike s propagando za nagoto božjih zakonov? Da, in še kako! Zato kot škof te škofije ogorčeno ugovarjam proti omenjenim slikam, ki so jih dali nalepiti po naših mestih.

Obžalujem, da se je to moglo zgoditi in sem prepričan, da se mojemu protestu priključujete vsi, ki vam je kaj do poštenja v javnem življenju in do krščanske vzgoje mladine. Daleč bodi od nas vsako negovanje nesramne javne nagote! Obenem vas pozivam in prosim, krščanski starši, varujte deco in mladino vsakega društva, ki pozablja na krasni nauk sv. apostola Pavla: »Ali ne veste, da ste hram božji in da Duh božji prebiva v vas! Ako kdo oskrni hram božji, njega bo Bog pogubil. Kajti hram božji je svet, a to ste Vi.« (I. Kor 6, 20.)

Na Krku, dne 15. junija 1931.

† Josip Srebrnič, škof.

Še en oglas!

Pruski minister za notranje zadeve je dal nedavno razposlati vsem policijskim oblastvom o k r o ž n i c o, ki v nji naroča, da brezobzirno nastopajo proti nesramnim slikam v izložbah in zabaviščih. Minister opozarja, kako skušajo razni časopisi, knjižarne in knjižnice vzbuditi pozornost in najti odjemalcev in naročnikov z izpostavljanjem nesramnih slik in risb. Enako drzno in nesramno širijo spolnostno propagando razna zabavišča, ki v svojih oknih in prostorninah obešajo golotne slike... V v s a k e m t a k e m s l u č a j u mora policija nemudoma nastopiti. Slike in figure mora takoj odstraniti, če treba tudi s silo. Lastniki takih prostorov so s tem najprej posvarjeni; če ne pomaže, se mora z njim kazensko postopati in se jim odvzeti koncesija.

Možje iz svetovne vojne, 15. avgusta na Brezje!

Dejstvo je, da smo prav posebno mi, bivši vojaki, dali novo pobudo, da sedaj vse — od blizu in daleč — hiti na Brezje. Prve, najbolj obiskane prireditve tam gori po vojni so bile vprav naše. Sedaj jih je vsako leto več in več. Mi torej pohitimo na veliki Šmarijin dan k Mariji. Zborovanje poseti in vodi naš sedanji predsednik general Maister iz Maribora. Naj pohite naše molitve kot plamteča raketa za padle tovariše in za ozdravitev naših težkih duševnih ran k Mariji. Kraljici miru in naši Zaščitnici v strelskih jarkih in grudobranah. **Glavni odbor Zveze bojevnikov v Ljubljani.**

Opazovanja

Značilno. Znanec - prijatelj se je zaročil. Ker sem bil med prvimi, ki sem o tej novici slišal, sem jo tu in tam povedal. Ker nevesta ni bila znana, je bilo skoraj povsod prvo vprašanje: »Ali je bogata?, ali pa »Ali je lepa?«

Bil sem nemalo presenečen. Začel sem razmišljati: Kaj pa je prav za prav zaroka? ... Obljuba prihodnjega zakona. Nelahka, težka odločitev, odgovorna beseda, ki od nje zavisi življenjska sreča dveh oseb, pa tudi potomstva. Prav z ozirom na to so se mi zdela zgorajšnja vprašanja neumljiva, smešna, neresna. Smejal bi se bil lahko, če bi zadeva ne bila tako važna in resna. Ob tako važni odločitvi bi pa vendarle morali dati na tehtnico pomembnejša vprašanja.

Res je, da ima pri sklepanju zakonskih zvez tudi premoženjsko vprašanje svojo vlogo; toda ali se nismo že dovoljkrat prepričali, kako malo zagotovila, malo poročstva za srečno bodočnost vsebuje pojem denarja!

»Ali je lepa?« Tudi lepota je dar božji; toda kolikerm je bila že v pogubo! Poleg tega pa: ali niso zunanje poteze, ali ni toli občudovana in hvalisana lepota premembi časa in zakonu minljivosti podvržena? Neizprosno začrtava zob časa zarez v gladko lice.

Nehote se vprašamo: Ali ni bolj tehtnih in večjega uvaževanja vrednih vprašanj, ko se sklepa zveza za vse življenje! O mladeniču, ki hoče stopiti v zakon, bi bila umestna takale vprašanja: Ali je veren? Ali živi res evharistično? Kako se obnaša v cerkvi? Ali spoštuje starše? Ali je resnega vedenja v ženski družbi? Ali je zdrav? Ali je trezen?

Mladenič pa naj si zapomni tole: Dekle, ki ji je mar samo lišp in nastavljanje, zabava, ples, šport in izlet, ali pa dekle, ki rada sanjari ob opolzkih romanih, ne bo donesla sreče v zakon.

Pot do resnice. Angleška pisateljica S. K. Smith pripoveduje, kako je spoznala, da je katoliška Cerkev prava. Vzrok njenega spreobrnjenja je prav za prav neka svetinja in relikvija sv. Male Terezije. Oboje je prejela za spomin od nekega Anglikana, ki je bil l. 1925 v Rimu. »Od tega dne — pravi sama — se je naselil neki nemir v moje versko življenje.« Vedno bolj živo ji je stopalo pred oči nasprotje med katoliško in anglikansko (protestantsko) cerkvijo. »Celih 300 let ni mogla angleška cerkev še enega velikega imena ne — dati svetniškemu koledarju.« Ko je bila tako prepričana, da anglikanska cerkev pogreša tega znaka prave Cerkve, namreč prave svetosti, je presojala tudi druge znake. Na ta način je dozorelo prepričanje v nji, da anglikanska cerkev ni prava Cerkev Kristusova.

Resne besede in resna dejanja. Ministrski predsednik dr. Held je v bavarskem deželnem zboru z boleznim srcem in z bojznijo za bodočnost domovine ugotovil, da se število rojstev silno krči. Krivdo je zvrčal tudi na slovstvo, na kino, gledališče, osobito na časopise s pohujšljivimi slikami. Glavni odjemalci umazanih tiskovnih proizvodov so mladi ljudje okrog 15. leta! Propad narodov se je vedno na ta način začel! — Bolj odločno pa ravnajo oblasti na Angleškem. Tam je nedavno izšla ničvredna knjiga »The Well of Loneliness«. Sodišče v Londonu je izreklo sodbo, da se mora uničiti, ker je javni nrvnost nevarna. Minister za notranje zadeve je nato odredil, da se mora omenjena knjiga iz knjigarn odstraniti. Založnik se je obrnil sedaj do neke angleške tvrdke v Parizu, ki je oskrbela drugo izdajo. Po ovinkih so novo knjigo spravili v Anglijo. Notranji minister jo je takoj zopet zasegel. Stvar je prišla ponovno pred sodišče. Sodnik je razsodil takole: »Kar nič ne pomišljam, ko obojam to umazano knjigo... Dovoliti prodajo, bi se reklo, žaliti javno dostojnost, zato zahtevam, da se uniči.«

Tako naj bi se ravnalo z vsem, kar kviri nrvnost, pa bi se ne bilo treba pritoževati, kako se okužuje mladina, kako gineva narod!

Dobre knjige

Vaja v krščanski popolnosti. Španski spisal p. Alfonz Rodríguez D. J. Poslovenil p. Herman Vodenik, ref. dist. — Teško smo že čakali prvega snopiča Rodríguezove knjige, ki že nad tri sto let vzgaja in vodi duše h krščanski popolnosti. Ne le duhovniki in redovne osebe, tudi laiki med svetom zlasti še člani in članice Marijinih družb bodo z velikim pridom prebirale domača in praktična navodila za sveto življenje. Knjiga je pisana tako preprosto in jasno, da jo vsak prav lahko razume. Res zasluži, da se kar najbolj razširi po naših vernih družinah. Naroča se pri »Glasniku Presv. Srca Jezusovega« v Ljubljani. Posamezni snopiči (obsegajo 126 strani) stanejo 10 Din, skupno bo približno izšlo 9 snopičev. Tako boste v kratkem času za izredno nizko ceno dobili prelepo knjigo, ki bo imela čez tisoč strani.

O treznostni vzgoji. Sestavil Pero Horn. Tiskala Misijonska tiskarna v Grobljah (Domžale). Cena 2 Din.

Treznostno gibanje spada med najvažnejše naloge duhovnikov, učiteljev, zdravnikov, vzgojiteljev, pisateljev in vseh, ki imajo kaj vpliva na narod. Pri tej nalogi se je treba posluževati protialkoholnih spisov, knjig in brošur. Med te spada tudi Hornova knjižica »O treznostni vzgoji.« Ker je cena tako nizka, bi to dragoceno brošuro lahko v množinah razpečavale naše šole med mladino.

Matij objokanih. 12 Marijinih za meš. zbor. — Al. Mav, C. M. 1931. Samozaložba. Odobril šk. ord. v Ljubljani. Cena 12 Din.

Gosp. skladatelj si je na jugu izbral — tako se zdi — novo smer v komponiranju. Pesmi te niso težke, domačnosti je pa malo manj v njih, kot v dosedanjih njegovih skladbah, ki so zelo priljubljene.

Kraljevanje Srca Jezusovega v družinah. Govori o. Mateja Crawley-Boevey. Prevedba P. J. O. S. Urs. Ljubljana 1931. — Knjižica, ki obsega 112 strani, ima namen zanesti še več ljubezni do presv. Srca med naše ljudstvo in zlasti pripraviti naše družine do tega, da se bodo slovesno posvetile božjemu Srcu. Govori so vsebinsko bogati in prevedeni v lepi slovenščini. »Kraljevanje Srca Jezusovega v družinah« je 2. zv. nabožne knjižnice »Nebeške rože«, ki izhaja štirikrat na leto. Cena za vsako broš. knjigo Din 50.—, oziroma Din 60.—. Izdaja in urejuje Alojzij Stroj. Zbirko toplo priporočamo.

Anica Lebar, Med pomladjo in poletjem. Dekliški popoldnevi v Radio-Ljubljana. 1931. Založila uprava Vigredi v Ljubljani. Cena Din 10.—. Predavanja so namenjena dekliškim srcem. Pomagala naj bi jim k pravi krščanski samovzgoji in razjasnila, kaj življenjska pomlad od deklet zahteva in kaj življenjsko poletje od njih pričakuje. Priporočamo!

»Kvišku zdaj dežela vsa!« — Opozorili smo že na to prav času primerno književno novost, pa je vredno, da priporočamo še in še. Živimo v gibanju »Katoliške akcije«. Mnogo pa jih je med nami, ki o Kat. akciji nimajo pravega pojmovanja, saj se dostikrat čuje: »Rad bi delal za KA, pa ne vem, kako.«

Vsakdo bodi vedno in povsod ves katoliški in apostolski! V tem tiči bistvo KA. Kako, o tem točno in nazorno pojasnjuje knjiga: »Kvišku zdaj dežela vsa!« Vse, prav vse, kar naj dobromisleči katoličani pri nas o versko-apostolskih nalogah vedo, je zbrano in opisano v tej brošuri. Knjigo vsem prav toplo priporočam v nakup, čitanje in ravnanje po njej tudi »Škofijski odbor KA v Ljubljani.«

»Mohorjeva knjižnica« priporoča svojo novo knjigo, 31. zvezek: **Rdeča suknja**, igra v štirih dejanjih. Spisal Eugene Brioux, prevedel Jakob Solar. Cena: za ude broš. 15 Din, vez. 20 Din, za neude broš. 20 Din, vez. 32 Din.

Založba »Fahne Mariens«, Wien IX/1, Pulverturmgaſse 15, priporoča: **Mariensrosen. Erwägungen über den hl. Rosenkranz.** Cena Din 5-60. — Kratka, jedrnata, presrečna razmišljanja o skrivnostih rožnega venca, namenjena za praktično življenje.

Založba Herder & Co. v Freiburgu priporoča:

Viktor Kolb, S. J.: **Das Leben des hl. Ignatius v. Loyola.** Cena M 3-40, vez. M 4-80. — Lep življenjepis sv. Ignacija, ustanovitelja jezuitov, je poučen za vsakega, kdor ga pazljivo čita. Tudi onemu, ki je že čital kako drugo biografijo o velikem svetniku, knjiga o. Kolba nudi marsikaj novega.

Thomas von Kempen: **Das Buch von der Nachfolge Christi.** Übersetzt von Bischof Johann Sailer, neu hrsg. von Dr. Franz Keller. Mit 56 Bildern v. Führich. V platno vez. M 2-20; dobi se tudi v boljših vezavah. — Stara, a vedno nova »Hoja za Kristusom« je že storila toliko dobrega, da ni mogoče popisati. Sailerjev prevod je zelo lep in današnjemu času primeren. Knjižico krasi polno Führichovih slik.

Rüttgers Severin, **Das Buch der Gottesfreunde.** Vom Leben und Leiden, Kämpfen und Siegen heiliger Menschen. Dem Volk und der Jugend erzählt. Mit Bildern v. T. Eisgruber. Freiburg i. Br. Herder. 5 — M, v platno vez. 6-80 M. — To je legenda aurea v novi obliki; pobožne le-

gende svetnikov in svetnic božjih. Knjiga je pisana preprosto naivno, tako da jo bodo radi prebirali otroci, pa tudi odrasli, ki imajo otroško srce.

Die Bekenntnisse des heiligen Augustinus. Buch 1—10. Über. v. Georg Grafen v. Hertling. 25. u. 26. Aufl. Herder. V platno vez. 4-40 M, v usnje 6-50 M. — Izpovedi sv. Avguščina so pisane tako moderno, kakor da bi jih bil zapisal človek 20. stoletja in namenil ljudem naše dobe. Hertlingov prevod je izvrsten, kar priča tudi velika naklada te izdaje.

Odgovori

Teško se pripravim na natančno spoved. Ali bi mi koristila knjižica »Spoved malih grehov«? — **M. d. Š.**

Koliko je oseb, dobrih, svetoživečih, a nepokojnih, ki jim je treba samo pravega pouka in točnih navodil, pa bi v veselju in sreči Bogu služile. Gori omenjena knjiga ima ta namen. Da je koristna, da res dosega svoj namen, pričajo številni odjemalci, ki so prvi natis takoj pokupili in je bilo treba oskrbeti kmalu drugi natis.

Želim stopiti v zakon, a sem z ženinom v sorodstvu, in sicer v tretjem kolenu. Kaj mi je storiti? — **M. d., P.**

Po novem zakoniku je krvno sorodstvo v stranski črti razdiraven zadržek do vstetelega tretjega kolena. — Cerkev pa more dati spregled, če so zadostni razlogi. Obrnite se do svojega župnika, pa Vam bo povedal, kar je potrebno, da se zadeva uredi.

Hočem vstopiti kot usmiljenka v kakšno sirotišče. Kam se mi je obrniti?

Pišite za pojasnilo na naslov: Družba usmiljenih sester sv. Vincencija Pav. Osrednja hiša: Marijin dvor, p. Radeče pri Zidanem mostu.

Koliko časa ni deležen odpustkov, če kdo, ki je v bratovščini rožnega venca, enkrat ne opravi molitve?

Bratovščina sv. rožnega venca predpisuje članom, da vsaj v vsakem tednu opravijo molitev rožnega venca (vse 3 dele). Molitev r. v. torej ni navezana na gotov dan. Sicer pa velja pravilo: odpustki odpadejo za tisti čas, za kateri bratovske molitve niso bile opravljene.

(Glede 3. vprašanja: Bodite mirni!)

G. S.: Prosim, da bi mi v koticu odgovorili, katera svetnica je Jolanda in kdaj se obhaja njen god?

Jolanda je ime, ki je v rabi tuintam namesto »Ivana«. Praznovanje se ravna po tem, katerega zaščitnika (sv. Janeza) starši izberejo.

I. B. P. + F. D. P.: Ali je kje tak zavod, da bi sprejemali npravno pokvarjena dekleta?

Pri nas v Jugoslaviji ni nobenega takega zavoda, pač pa v Nemčiji (v Porenju i. dr.). Mladostne dečke, ki jih ni bilo moči doma krotiti, so oddajali in še oddajajo v salezijansko vzgojevališče na Rakovniku v Ljubljani; za deklice, ki prav ne spadajo v splošne vzgojne zavode, bi bilo nujno želiti, da bi dobile skupno, varno in smotreno urejeno zatočišče. V Repnjah se baje nekaj pripravljajo; nismo pa poučeni, ali za šoloobvezno dekliško mladino, ali za odrasla dekleta.

(kontemplativno) življenje, vendar pa tudi go-
reče izvršujejo dela krščanske ljubezni: v
svojih domovih, otroških vrtcih in šivalnih
šolah vzgajajo uboge zapuščene otroke (dečke
in deklice); gredo pa tudi iz samostana v po-
samezne družine, kjer vrše »hišni misijon«
(naročajo dobre katoliške časopise in knjige,
družine navajajo h krščanskemu življenju,
obiskujejo reveže in bolnike ter jim poma-
gajo itd.).

Marsikatera dekle bi se rada posvetila
redovnemu življenju, ne čuti pa v sebi po-
klica za strogi in samo premišljevalni (kon-
templativni) karmeličanski red. Ako ima voljo
reševati duše, zlasti duše nedolžnih otrok, ki
so dandanes med svetom izpostavljene tolikim
in tako velikim nevarnostim, bi mogla za-

prositi za sprejem v samostan Karmeličank
bož Srca Jezusovega, Hrvatski Leskovec kod
Zagreba, ali pa: Zagreb, Vrhovec 35.

Ura molitve »počestčenje svetih ran in pre-
drage Krvi našega Gospoda Jezusa Kristusa, knji-
žica, ki je že davno pošla in so mnogostransko
povpraševali po njej, je izšla v novem natisu in se
dobiva po Din 4 za izvod v prodajalni H. Njčman
v Ljubljani. Marijine družbe, sezite po njej, dokler
ne poide. Pri večjem naročilu 10% popust. Po
pošti velja izvod 50 par več.

varno naložite svoj denar v
VZAJEMNI POSOJILNICI
v Ljubljani, poleg hotela UNION
Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva. proti po-
ročtvu i t. d.

Precizne ure

Schaffhausen. Omega, Doxa itd.
dobite najceneje pri urarju
L. Vilhar, Ljubljana
Sv. Petra cesta 36

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo
V LJUBLJANI

Obreduje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri.
vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.
Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama

Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo,
v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih
sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača,
veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo
pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim
jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem,
ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 190 milijonov dinarjev.

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu
Miklošičeve in Masarykove ceste

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove iz
brona proti razpokam, zavarovanja stekla ter
življenska zavarovanja v vseh kombinacijah.

PODRUŽNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II. Celje, Can-
karjeva ulica 4. Sarajevo, Vojvode Stepe
Obala 42. Split, Ulica XI Puka 22. Zagreb,
Mihanovičeva ulica 2/II.

Poverjenstva v vseh večjih krajih.

SALDA-KONTE
STRACE - JOURNALE
SOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

PREJ

K. T. D.

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6

IL NADSTROPJE

Hranilnica in posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v KAMNIKU

Sutna št. 22 (lastna hiša) blizu postaje

Sprejema hranilne vloge in jih obreduje
najugodnejše. Vse davke plačuje hranil-
nica sama. Jamstvo presega večkratno
vrednost vseh vlog.

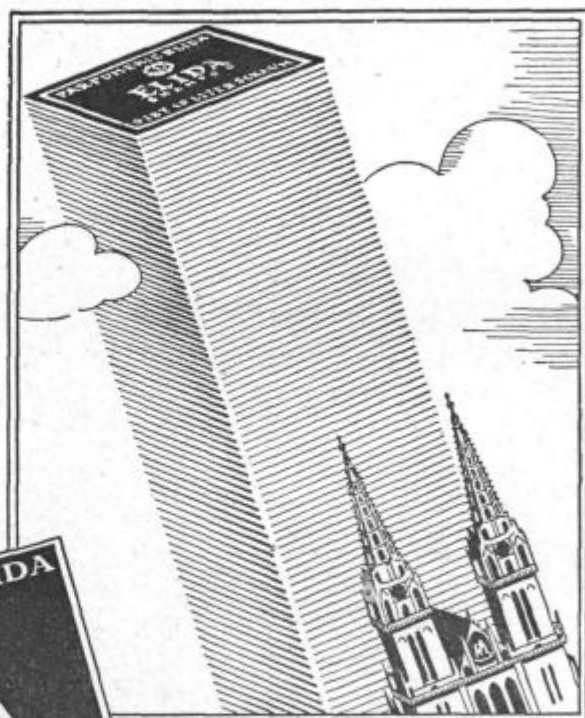
Daje posojila na vknjižbo in proti poročtvu.
Otvorja tekoče račune itd.

KAJ PRAVIJO ŠTEVILKE:

**700.000 ZAVITKOV
ELIDA SHAMPOO
PRODANIH V ZADNJEM LETU!**

**DOKAZ
NJE GOVE
VREDNOSTI!**

Teh 700.000 zavitkov Elida Shampoo, položenih eden vrh drugega, bi doseglo 33-kratno višino stolne cerkve v Zagrebu.

*La negovanje
las*

ELIDA SHAMPOO